

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. 05/2007

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 05.12.2008. године

Констатује се да су присутнили:

- **Заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић.**
- **Опт. Илија Јуришић са браниоцем адв. Протић Стеваном.**
- **Присутни су сведоци.**

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете позвати сведоке. Добар дан.

- **Милић Вељко, Ђикановић Светозар, Питман Душко.**
Присутни су и сведоци.

Није присутан сведок Стублинчевић Милан за кога имамо обавест да је спречен да се одазове позиву за главни претрес заказан за 05.12.2008. године, из здравствених разлога. Тренутно је непокретан и налази се на рехабилитацији у бањи, али је вољан да се одазове позиву када се буде опоравио, а што је утврђено из службене белешке овога суда Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих замолила само да остане сведок Милић Вељко. Остали сведоци да буду у просторији предвиђеној за сведоке.

Није присутан адв.Дозет Ђорђе, уредно обавештен.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес одржи.

НАСТАВАК ДОКАЗНОГ ПОСТУПКА

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се у наставку доказног поступка саслуша сведок Вељко Милић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Милићу добар дан.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи ваше пуно име и презиме.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Вељко Милић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године и где?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: 28.11.1948. године, село Карловац, Гламоч, Босна и Херцеговина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете рећи ваше пребивалиште где је?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Тренутно?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Борча, Борчанских жртава 56.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Кустос археолог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте у сродству са оптуженим Јуришић Илијом, да ли сте у завади?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Нисам у сродству нити човека знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговором себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве, наглас.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Заклињем се да ћу о свему што пред овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

Сведок упозорен, опоменут, заклет, па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дали, односно били сте саслушани од стране истражног судије 14. маја 2007. године, да ли остајете у свему

код овог исказа?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па ја сам рекао оно што сам тог момента знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Шта сам рекао нисам сигуран да се сад сећам шта сам све рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Испричајте нам чега се све сећате маја `92. године, где сте били, где сте се налазили?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Мислите на 15. мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Уопште 15. маја конкретно нас интересује наравно тај датум, јер је у то време био излазак војске из касарне.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам од `78. до `92. живео у Тузли и задњи дан мога живота у Тузли је 15. мај `92. године. То је дан погибије оних војника, односно напада на колону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што кренете на напад на колону испричајте нам каква је ситуација била у Тузли, дакле, зато сам вам рекла мај `92. године каква је ситуација била, да ли се нешто дешавало у том периоду, до тог 15. маја.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ако нешто значи један други податак, мој сам долазак у Тузлу је направио мени слику о самој Тузли, `78. године 01. јуна, дошао сам у град и тражио сам стан, гледао сам да то буде близу места где ћу радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Места где?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Близу места где ћу радити, близу фирме.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Нашао сам стан, договорио се и газдарица је рекла па сад можемо попиту кафу. Ја сам сео да попијемо кафу, она је рекла «а како оно ти рече да се зовеш», ја сам рекао зовем се Вељко Милић, «а онда ти не можеш становати код мене». Тог момента дакле ја сам са тим чином стекао комплетну слику о Тузли и није се мењала без обзира што сам ја морам признати своје најлепше године живота провео у Тузли, заиста. И мирно и складно и никога нисам дирао и нико ме није дирао до самог чина, односно почетка рата и све оно што се дешавало после тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е испричајте нам тај почетак рада и шта се све то дешавало.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па та ситуација се погоршавала стварањем националних странака. Игром случаја ја сам се укључио у Српску демократску странку, био један од активних чланова Српске

демократске странке у Тузли. Тог момента и у фирми и свуда су ме другачије и доживљавали и гледали и у комшилуку и у улазу где сам становао, мислим да су била 32 или 34 стана, тог момента и станари у мом улазу са којима сам био изузетно мислим дружили смо се, одлазили једни код других, без обзира на националност, све се променило. На неки начин био излован, што мене није сметало и даље нисам сметао никоме, што је рат више захуктавао се, у Словенији, према овамо, преко Хрватске до Босне, ситуација је постајала све гора и неподношљивија. У међувремену ја сам оквиру СДС-а био изабран за председника Општинског одбора СДС-а и самим тим избором на неки начин навукао сам на себе, не могу да кажем да то нема, поједини људи, али ја сам бар тако доживљавао у погледима и наступима људи према мени и са тим сам се ја помирио и сложио, нормално суживот и даље, очекујући да ће та сва халабука, то сво зло које нас је задесило, проћи за пар дана, недељу дана, евентуално 15-так дана, тако да смо сви мислили, протутњаће то на некин начин поред нас. Међутим то се све више примицало и све више и више нас је то дотицало самих нас.

28. фебруара негде око 12 сати максимум у Тузли је био снег оно попрличан и хладно, добио сам анониман позив за који сам ја касније сазнао да је један од мојих пријатеља из МУП-а Тузла, да бежим из стана јер имају намеру да ме ухапсе у току ноћи. Знао сам да ништа нисам урадио, да био био хапшен али ипак сам послушао тај глас и тај позив, узео сам клинце у пицамама и неких 6-7 километара од Тузле у једно српско село само их сместио. Ту смо преспавали и ујутру сам ја клинце пребацио за Београд. Од тада па надаље нисам их ни враћао, местец дана у Београду нису хтели да их приме у школу, ја их нисам враћао ситуација је постала неподношљивија, у међувремену примљени су у школу и ту су почели да похађају школу у Борчи. Ја и жена смо се вратили, после дан или два, није сад битно. Жена је остала негде до средине априла отприлике, ја сам остао сам до задњег дана, до 15. маја. У међувремену негде у другој половини априла, приметио сам да сам праћен свакодневно. Имао сам «југића», нисам се од њега одвајао куд сам год ишао био сам праћен, тако да су знали сваког момента где сам и са киме се виђам и шта радим, малтене шта једем. Трудио сам се да избегнем тим потерама, некад јесам али најчешће нисам, тако да сам у међувремену навикао на то њихово присуство па се нисам ни сакривао.

Пошто је та ратна машинерија приближавала се Тузли, у Тузли је било све опасније, свакодневно је било пуцњаве, баш свакодневно, неко је шенлучио што би се народски рекло, а неко је можда из некаквих

других разлога то исто радио, тако да смо ми живећи у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је почела пуцњава?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је почела први пут пуцњава?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Пуцњава је почела можда и годину дана раније приликом проласка колона конвоја пуцало се и са једне и са друге стране, те пуцњавае су вероватно у оним првим налетима биле пуцњавае у ваздух и са једне и са друге стране, чисто да се евентуално можда да неке до знања ово или оно. Ја нисам могао да протумачим шта то значи и стварно сам се грозио тих пуцњава обострано, али ми који смо живели ту смо били навикли на то и то смо доживљавали као нешто нормално, као кад пада киша нормално пада киша, тако и та пуцњава. То је трајало сигурно можда не сваки дан, али трајало је више од годину дана, пуцњавае су трајале сигурно више од годину дана. Кад је дошао тај 15. али пре 15. маја на недељу дана ја сам имао информацију да у току следеће недеље оно кад се повукла војска, не знам који је то био датум утврђено да се повуче војска из Србије из Босне и Херцеговине, не војска него војници рођени из Србије да напусте Босну и Херцеговину, чекао се тај датум да ти војници оду. Имао сам информацију од појединих људи да се нешто у граду спрема, а нико није ни знао да каже шта се спрема. С обзиром да сам био председник СДС-а ја сам био задња, задњи човек који је могао да сазна, дакле ако се крило највише се крило од мене и тих најактивнијих чланова СДС-а. Ми смо исто пробали да обавестимо људе да имамо такву информацију, неко нам се смејао, неко није, неко је то уважио, неко није, десило се то што се десило чак је тај напад 15. био најављен на неки начин недељу дана раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Најављен био?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Најављен од стране познаника, пријатеља, да ће се нешто десити, дакле негде око недељу дана пре него што се десило имали смо информацију да ће се нешто десити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ви то имали по службеној линији информацију? Све незванично?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не, информација од рођака, пријатеља, познаника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да су сазнали и чули од овога или онога, тако те приче су кружиле, те једноставно приче свако је желио ако је сазнао да обавести неког свог рођака, пријатеља познаника, комшију, друга или тако даље. Дакле, сви они који су долазили до таквих

информација су се трудили да ту информацију проследе даље, без обзира колико се она скривала информација као информација се ширила без обзира што сте није знало о чему се ради. И заиста се то и десио, пошто се то најављивало у петак, ја сам отишао на посао, радио сам петак, негде рецимо да је то било сад напамет опет причам не могу прецизно рећи 10-пола 11, и пуцњи су се чули исто као и раније, рекао сам годину дана се пуцњи чују тако да ми негде из даљине нисмо могли да проценимо одакле се чују ни шта се догађа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где сте кренули на посао?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам радио у Музеју Источне Босне «Тузла» у центру града.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Изишао сам за време паузе и рекао сам директору да ћу дан или два бити одсутан пошто нисам користио годишњи одмор, рекао сам да ћу узети неки дан, треба ми да завршим неке послове, управо мислећи на то што се прича да се евентуално може десити. Једна колегиница из музеја је желела да иде са мном, да напусти у истом периоду посао тога дана, и ако могу да јој пребацим имала је мало дете, не знам од колико месеци, испод годину дана је било тог момента да јој пребацим са периферије Тузле до Бијељине, евентуално за Србију. Ја сам то обећао. У међувремену ми смо се задржали негде у граду да завршимо неке, нешто је завршавала она својих обавеза, нешто сам завршавао ја. Дошао сам у насеље где сам становао, то је тзв.насеље Сјењак, а управо се ту десила та негде на том терену се десио тај напад на колону, видео сам нешто што је необично, пошто је било доста празног простора између оних блокова, сад мислим да је то блок Б и блок Ц, отприлике у насељу Сјењак, удаљеност је можда неколико стотина метара, видео сам да на сваких 50-так метара условно говорим 50-так метара, нисам могао да процењујем, леже по два територијалца са оружјем упереним у правцу магистралне саобраћајнице Тузла – Бијељина, јер су они претпостављали да ће туда колона да прође. Још увек нисам могао да докучим да је то то. Гледао само по зградама, видео сам ужурбаних покрета и на крову и по балкону и тек сам онда схватио кад сам видео да многе ствари се дешавају по тим балконима, да је однео ђаво своје и да ће се десити нешто што није требало да се деси. Утрчао сам ту, мислим да је то блок исто Б у банку, да подигнем нешто пара што сам имао, тог момента су се чули онако мало дужи рафални пуцњи нисам могао да проценим одакле то долази, али сви смо претпоставили да је то из правца касарне, односно из правца Славиновића. Ја сам ради

некакве личне сигурности или безбедности закључао на брзака банку, завршио посао, кад сам завршио посао, откључао сам банку и остали људи су побегли исто као и ја, отрчао сам до стана јер је мој стан у том насељу, узео неке ствари неопходне и у року од неких 10-15 минута напустио стан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је било у које време?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Рецимо да је то већ било негде око ајде рецимо око 13 часова, нешто испред или нешто иза, али то би могло бити ту негде. Са том мојом пријатељицом, односно колегиницом хтели смо да изађемо на тај главни магистрални пут у правцу периферије Тузле где је њена беба била, а онда смо се вратили видећи да је и са друге стране има тако ненормалних покрета територијалаца, људи, заузетих балкона, покрети по крововима кућа, ми смо се вратили споредним путем и иза леђа тих територијалаца напустили Сјењак у правцу Славиновића. Дошли смо, узели бебу пребацили се неких 6-7 километара од Тузле у једно српско насеље Пожарница, ту смо чекали извесно време, у међувремену ти пуцњи су се повећавали, касније су почели да пристижу разни гласови људи који су долазили и колима и аутобусом и војна кола су почела да стижу, то је све предвечер и пре сумрак, тако да је било разних прича, свако је причао своју причу, некакву своју верзију. Тешко је било поверовати нормалном човеку да се то дешава, сви смо мислили да су то измишљене приче, а у ствари било је много горе него што су они то причали. Ето то је отприлике тај дан 15. како сам га ја доживео, у међувремену пристизали су рањени и војници и оштећени аутомобили, оно што је мене посебно се дојмило јесте да је један момак од 20-так или можда неку годину више, син мог пријатеља дотерао камион, изишао сав рањени и крвав и само што је успео да пита је ли ово српско село и на лицу места умро. То је оно у најкраћем како сам ја доживео тај дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милета Дубајића да ли познајете?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милета Дубајића да ли познајете?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Познајем, командант касарне у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Командант касарне у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте одлазили, имали неке контакте са њим?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Одлазио сам рецимо 4-5 пута код њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто у том временском периоду разговарали са њим, везано за ситуацију.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да, разговарао сам са њим, али никад нисам наишао на разумевање од Дубајића, разговарали смо на тему безбедности српског живља, јер српски је живаљ био у Тузли у мањини око 15,50 или 60 посто, по задњем попису је било Срба, дакле Срби су били у мањини. Муслимани и Хрвати су били малтене као једна коалиција без обзира на све оне несугласице између самих њих. Ја сам са Милетом Дубајићем разговарао на тему шта урадити да се управо избегне један такав случај јер такви случајеви су се дешавали у Словенији и у Хрватској као и у неким другим местима у Босни. Он је мене питао као председника СДС-а је ли СДС прави некакве територијалне јединице или ово или оно, ја сам рекао да не прави али прави спискове добровољаца у случају да затреба и колики списак имате, ја сам рекао да има око 450 људи који се ставило на списак, и стављају на располагање ако затреба. Питао ме је колико има у њему Хрвата и Муслимана, рекао сам да нема ниједан. Онда каже мене то ништа не интересује. А ја сам пробао да Милета Дубајића убедим да измести и војнике и технику из касарне, јер касарна данас или сутра сасвим свеједно пре или касније биће нападнута. Он то није уважавао и десило се то што се десило. У једном од тих одлазака код Дубајића рекао сам му да сам чуо да је наоружао 150 територијалаца Тузле, каже и рекао ми је давао је комплетно оружје за 150 борбених пуњења за 150 војника, морам признати да сам питао можемо ли ми добити у име СДС-а за добровољце уколико затреба, није ми ништа одговорио то вече него сутрадан је позвао и по једном војнику послао 10 аутоматских пушака. То је све што су Срби добили и реверс о томе постоји и код Дубајића, а чуо сам да реверс тај који је потписан за тих 10 цеви постоји у Тузли, да су дошли у посед Бешлагих и остали за време власти, за време заузимања касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле ви сте предлагали да се оружје из касарне измести, је ли тако?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам предлагао Дубајићу да се измести комплетна техника и људство из касарне, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли и на оружје мислите, то сте предлагали?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Комплетну технику и оружје што се може и избацити, а само оно најнеопходније да се остави у том простору у смислу одржавања објеката или тако нешто. Дакле није уважено и то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте говорили код истражног судије о неких 18 тела који су били допремљени, па сте причали о размени, па нам

испричајте мало о томе.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па то је сад не знам, неколико дана након напада на колону, да ли је то између 18. и 20. није битно, ми смо се телефоном чули, ја сам свакодневно се чуо са председником Бешлагићем и тражио да покојнике пошаљу у Пожарницу, јер већина тих људи је са тог мајевичког терена, на Мајевици су углавном већина били Срби, на Мајевици, а у граду су већина били Муслимани. Не знам колико је нама требало, углавном они су то прихватили, директор погребног завода и председник општине, они су у једном камиону послали 18 лешева. У међувремену ми смо били ископали заједничку гробну раку да их сахранимо, и кад смо их истоварили приметили смо рецимо војника који је међу лешевима, да има завијену руку, а да му је смрскана лобања, онда смо одустали од сахране, обавестили смо тог момента Дубајић ту није био, али пошто је Дубајић био командант Друге мајевичке бигаде која је покривала тај терен, обавештен је Дубајић, дошао је и у договору сад Дубајића и неког из војних кругова у том моменту, сва тела су пребачена у Бијељину, у касарну у Бијељину. Из Бијељине сва тела чуо сам незваничну информацију, или у Нови Сад или у Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали информацију колико људи је недостајало у касарни?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Тог момента појавила се бројка од 49, 49 несталих, ми нисмо знали да ли су сви погунили, да ли су неки рањени па у болници, нисмо имали те информације, да ли се неко сакрио у Тузли код неких рођака пријатеља у стану, дакле тог момента није кући дошло 49 људи и ми смо баратали са том бројком, а бројка је била много већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали неке контакте са Селимом Бешлагићем након овога догађаја?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам одборник и као одборник нормално да сам имао контакте за време састанака и скупштине, а и ових договорних састанака пре скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали Илију Јуришића?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: То име заиста ми ништа не говори, можда сам ја некад видео човека али име Јуришић Илија заиста ми ништа не говори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево погледајте овде оптуженог, да ли вам, ево седи овде на првој клупи, овде.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па мислим да смо се виђали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где би то било, да ли можете да се сетите где би

то било да сте се сретали, да ли на неким састанцима?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: У овом делу горе, мислим да смо се виђали, али не могу да кажем. Заиста ми ништа не говори име.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А са Мехом Бајрићем?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Мехом Бајрићем?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Чини ми се да је он био један од начелника у МУП-у у Тузли или Меша Бајрић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ишао сам, ако мислимо на исту особу, мислим да сам пар пута био код њега у канцеларији. И баш сам био онај дан кад се путовало у Сарајево ујутро рано, имао сам прилике да је издао наређење да му се обезбеди «шкорпион» јер се путује у Сарајево, онај дан кад је у Сарајеву напад био, путује у Сарајево и да је тражио обезбеђење некакво и колико то не знам. И у мом присуству донешен му је «шкорпион», у канцеларију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви кажете да сте доста људи познавали, је ли тако, који су били у касарни?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? А је ли можете да нам кажете ко је тај момак који је умро код Пожарнице, а знали сте му оца?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не могу да се сетим ни имена ни презимена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли би вам значило нешто да вам покажемо овај списак погинулих, да ли бисте могли ту можда да?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Можда.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево погледајте.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Владимир је име, Владо или Владимир, презиме мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Погледајте овај списак, ево сад ћемо вам предочити па уколико препознате некога, значи само на ове погинуле мислим. Ви означите.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Мићановић Миће Владимир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте пронашли. Дакле то је име момка који је умро код Пожарнице.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте том приликом, говорили сте о пуцњави да се чула пуцњава, да ли сте чули неке експлозије да су биле?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не могу да кажем ни да потврдим, ни да негирам. Заиста то је тако било халабука и ту где смо се налазили између нас самих, пуцњава или било шта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тог 15. маја, да ли се радило, ви сте кажете отишли на посао тога дана.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам радио тога дана до паузе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До паузе.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: И већина фирми можда и све да су радиле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта то значи до паузе, до ког времена би то било да је се радило?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па једно до 10, пола 11, до доручка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако. А после тога?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Нешто после тога, нешто после тога ја сам изашао из музеја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Питања? Тужиоче? Да ли имате ви питања, изволите.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам, ако дозвољавате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: У међувремену врло често сам добијао непотписана писма, са обавештењем шта се ради и ко ради. Често се људи нису потписивали. Таква два писма имам овде нема потписа, а ја сам морам признати заборавио ко ми је то дао. Мислим да у овим писмима има много информација које ћете сигурно квалитетно искористити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А када сте добијали та писма и за који временски период се то односи.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ово је једно писмо пре 15. а једно је пар дана после 15. маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате од кога сте добили?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не, заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неко вам је лично на руке дао или путем поште или како?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Писмо сам добио од мог секретара тадашњег, а он је добио пошто је он живео на терену где је знао све људе, ја сам ипак био у граду и мање сам познавао људи од секретара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се зове секретар?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Зоран Вујановић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли можете да нам укратко кажете о чему се ради у тим писмима, шта би то било интересно?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја би вама оставио ова писма па ако процените да их можете искористити, ви их искористите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, оставићете нам али нам укратко испричајте о чему се реди, да чује и ово веће.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ево рецимо он је овде, има штампани текст, а горе је руком додао «списак екстремиста и организатора производња борбених средстава у ТТУ Тузла», а овде у другом писму нема таквог наслова, рецимо као наслова него човек је писао шта се дешавало, шта је виђао на Сјењаку и помиње одговарајуће људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у потпису писма неко?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Није нико, зато и кажем нико није, али мислим да има доста корисних инфомација.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко би се ту као навео у том писму као организатор?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја препуштам вама да прочитате ако хоћете, ако нећете то је ваше.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте нам, хоћете да фотокопирамо па да вам вратимо писма или нам остављате, нема потребе да се копира? Је ли нам остављате та писма?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Остављам.

Констатује се да сведок предаје суду писма, насловљено као «списак екстремиста и организатора».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не могу да прочитам баш све.

Три стране, писмо се завршава са именом Мујановић Салих «Слатина» као и списак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја стварно не могу ово да прочитам.

Рабија Пиварски Рабија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пиварских Рабија, шта је то?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Име је Рабија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Две стране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Погледаћемо та писма видећемо шта ћемо добити из тих писама. Добићете наравно сви.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ако могу још један детаљ да додам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Који нисам раније рекао приликом давања ових исказа и саслушања, како ви то зовете, не знам. На неких рецимо 20 дана пре него што се то десило, десио се интересантан случај да смо у току једне ноћи у три српска села Пожарници, Симин Хану, Чаколићима, постављене три цистерне, само у току једне ноћи постављене су три цистерне са испумпаним гумама, то су људи и мени пријавили и било нам је свима сумњиво и ми смо једно недељу дана водили рат са властима у Тузли, кад кажем са властима мислим са председником првенствено Бешлагићем, потпредседником како се зваше потпредсеник, он је би председник Демократске странке Тузла, сад тренутно живи у Канади, не могу да се сетим и на тај састанак у Пожарници када смо заказали састанак да разговарамо о тим цистернама дошао је и овај мало пре помињани, један од начелника Меша Бајрић, дакле ту су били присутни председник општине, потпредседник општине, тај начелник, позван сам ја као председник СДС-а, био је посланик СДС-а Тешић Милан, и било је још једно десетина активиста, расправљало се о тим цистернама и ми смо једва убедили те власти у Тузли да уклоне те цистерне јер смо сумњали да се у тим цистернама највероватније налази неки експлозивни материјал са циљем да се у датом моменту активира. Индикативно је што су све три цистерна постављене у три српска насеља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Реците још једном за ова писма, јесте рекли да сте добили пре 15., непосредно пре 15. или кад?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: После 15. сам добио текст писан руком, а пре 15. сам добио текст штампан машином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се ви налазите после 15.?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: После 15. у Другој мајевичкој бригади, на Мајевици.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите питања. Нема рекао је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја имам. Ако сам добро разумео 28. фебруара 1992. године добио је анонимну пријаву да ће бити ухапшен те ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Он узима децу и напушта Тузлу, долази у Београд.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање је, после колико дана се враћа у Тузлу?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: После дан или два. Након повратка у Тузлу да ли је био привођен у СУП?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Нисам.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли то значи да је та пријава била, да ли има сазнања да му је полиција критичне ноћи 28. фебруара кад је он напустио Тузлу, долазила у стан?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате то сазнање?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Немам сазнање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Нисам разумео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема сазнање.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је поводом било какве сумње због нечега што би могло бити предмет његовог хапшења био икад позиван у СУП Тузла?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Никад нисам позиван у СУП Тузла.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли то значи да је та дојава анонимна била неистинита?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам у њу поверовао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том моменту је очигледно поверовао чим је и децу извео.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Није спорно уопште. Да ли је на дан 03. марта `92. године, дакле 5 дана касније био у Тузли?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Јесам.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли се сећа неког догађаја из свог политичког ангажмана, дакле 03.03.`92. године, а то би могло бити од значаја за Тузлу?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Тренутно не сећам се.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Не сећа се, добро. Дакле запамтићемо дан 03.марта па ћу се ја вратити на то питање. Моје питање следеће, у свом исказу ако се ја добро сећам код истражног судије сведок је рекао да је пред 15. мај `92. године у кући спавао са пиштољем и бомбом, да ли се ја добро сећам тог дела његове изјаве?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Могу да појасним. Ја у мом стану у задњи месец и по дана нисам преспавао више од неколико ноћи, из страха нисам преспавао, долазио сам у стан да преспавам ненајављено и тада кад сам одлучио да тог момента преспавам у стану, спавао сам са пиштољем под јастуком, скидао сам врата са других просторија и

подбочио улазна врата да уколико се нешто деси имам времена.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли сте спавали и са бомбом?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје је питање ко вам је дао бомбу и пиштољ?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Пиштољ је мој лични на дозволу, а бомба, бомби је у Босни било као кад се деца играју кликера, могао је свако доћи у посед бомбе.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је објаснио ситуацију.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Како није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каква је ситуација била, како су се осећали и мислим да је сувишно сад и то питање зашто је спавао са бомбом, зашто је спавао са пиштољем.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Наравно, ја се слажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако да је јасно објаснио каква је ситуација владала у Тузли у то време, а тим пре што је добио неку дојаву да припази на породицу, значи мислим да је мало сувишно питање.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: А што се не сећа шта је било 03. марта то ћу вам ја казати касније, е сад моје је питање, тај страх због ког он не сме да иде да спава у свом стану, је ли то страх који преживљава као србин у Тузли или је то страх који преживљава због политичког деловања.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па да вам кажем да нисам политички био ангажован сигурно не бих имао толико страха, али с обзиром да сам био председник СДС-а, председник општинског одбора СДС-а у Тузли, онда у сваком случају је тај страх морао да порасте, јер да сам био неангажован Србин, сигурно би много мирније спавао и не би морао да напустим стан много пре 15. маја. Ако могу још једну допуну овоме, и сам господин председник Бешлагић није спавао месец и по, два дана у свом стану, имамо и такву информацију. Он као председник у већинској Тузли, председник општине није спавао у свом стану, председник Бешлагић, Селим Бешлагић. Имали смо информације да не спава у стану.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ко је имао информацију?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ми у СДС-у.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ви у СДС-у?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли су те информације последице сазнања

обавештајног рада СДС-а на терену?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па то сазнање смо добили путем наших активиста, у којој мери је то истинито то је сад ја не тврдим да је истинито сто посто, али ја кажем да смо ми имали таква сазнања.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро. Следеће питање, сведок је говорио да је био у касарни и да је разговарао са командантом касарне Дубајићем, као председник СДС-а, моје питање је да ли је био сам или је био заједно са председницима других партија које су имале власт у Тузли?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Био сам сам на изричит захтев команданта касарне Дубајића.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: И вама се чинило да је то нормално да командант тражи састанак само са вама?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не, ја сам тражио да ме приме и на пријем сам обично чекао неколико дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро ви сте о томе говорили и у истрази, говорили сте да је једно четири, пет пута да сте одлазили код Дубајића у касарну на разговоре по функцији СДС-а, председник општинског одбора СДС-а је покушавао да са њим видите каква је сигурност људи Срба, и шта је војска предузела, о томе сте и говорили.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Са командантом касарне разговара о попуни јединица људством из резервног састава, односно добровољцима. Моје питање, па га је Дубајић одбио када је чуо да је на његовом списку предложених добровољаца искључиво српски живаљ, тако сам га ја разумео, моје питање је то оружје које је тражио од Дубајића, да ли је требало да служи за наоружавање људи са списка, са тог списка добровољаца.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Могу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Могу да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја питам преко суда.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Што се тиче оружја ја сам команданту касарне Дубајићу рекао да имамо информацију да је издвојио 150 борбених цеви за комплатну линију наоружања, ајде то да кажемо тако што је он потврдио да јесте, онда сам питао а гдје смо ми у том случају и након неколико дана он је послао 10 цеви са реверсом и реверс је потписан, тај реверс је постојао у касарни, касарна је пала у руке 15. маја и реверс постоји у Тузли, а реверс постоји и код нас.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: О пријему тих 14 комада?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: 10, 10.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Добро 10 комада.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Мислим да реверс још увек постоји.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Само моје питање, да ли је то наоружање било намењено, без обзира колико сте добили једно или сто којих нисте добили, да ли је то било намењено добровољцима са списка који сте ви имали.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: То наоружање било је намењено за ноћну стражу, сва српска села су организовали ноћне страже, пошто није било оружја изузев појединачна некаква ловачка пушка или лични пиштољ, онда је тих 10 цеви искоришћено да се користи за људе на стражи, ноћној стражи у селима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте мислили на то кад сте рекли да сте предлагали да се измести оружје?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: У смислу комплетне технике, сад шта је сад то све техника ја нисам војно лице, и оружје и камион и тенк, дакле оно што ће пасти у руке или у смислу уништења или овога или онога, да се измести негде на сигурно место где војска као војска где командант касарне процени да је безбедно. И да измести одговарајући број људи из касарне јер очигледно касарне ће доживети судбину многих других касарни у Хрватској и Босни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте знали нешто о оружју Територијалне одбране која је била смештена у посебном магацину на Козловцу?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја сам само знао и чуо сам од људи да је то тај магацин био пун оружја, а која врста оружја нисмо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које оружје сте мислили да се измести?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Па оно што постоји у касарни које се може изместити, а ово на Козловцу је Територијална одбрана и власници су ваљда били, власник тог оружја је била општина, ја мислим а се то оружје није могло од стране војске изместити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е тако нам објасните.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја мислим да се не би могло изместити, него да се измести оружје са којим газдује касарна, односно војска.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Судија сведок је рекао да је то оружје било намењено за ноћне страже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје је питање да ли је он учествовао, кад кажем он мислим као председник, не лично ви из његових личних побуда, него као председник СДС-а у Тузли, да ли је учествовао овај

сведок у формирању јединица за ноћну стражу?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Мислим нисам вас чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте учествовали у формирању јединице за ноћну стражу?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не, то је свако село организовало само за себе и сами су у сваком селу бирали одговорно лице које ће руководити тим ноћним стражама и вршити распоред и вршити обилазак и проверу људи.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ви сте били одборник СДС-а у Скупштини општине, да ли се сећате седница Скупштине у почетку априла месеца када су донете одлуке о начину понашања политичких структура града у предстојећим догађајима, конкретно да ли се сећате седница 03. и 04. априла '92. године, на којима се расправљало о безбедносно политичкој ситуацији у граду, његовом непосредном окружењу?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Сад што се тиче самих детаља не могу тренутно да се сетим, али тврдим да сам лично ја био присутан на свим седницама, да смо на свим седницама узимали активно учешће, да су седнице протицале на релацији СДС са једне стране и сви они други са друге стране, да је СДС предлагао да Тузла као Тузла прогласи мораторијум у смислу наоружавања и војног ангажовања и да се изолује од комплетне Босне и Херцеговине, што није уважено, да је СДС предлагао шта се десило у Словенији да се осуди тај чин у Словенији, што остали нису прихватили, дакле ми у Тузли свесни чињенице да је српски живаљ у мањини, хтели смо и трудили се да организујемо се на начин да тај живаљ прође ту ратну еуфорију што безболније. Нисмо наишли на разумевање очигледно да је она друга страна имала другачији циљ и другачији задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је конкретно познато да је 04. априла '92. године донета и одлука да се све паравојне формације изместе из Тузле?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја не знам да ли је то било 04. али све те одлуке ја сам у то време пратио и знао сам тог момента кад је шта донето, шта је кад договорено и ми смо уважавали све то што је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли такође почетком априла знате да је формиран био Кризни штаб при Општини Тузла?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Што се тиче Кризног штаба, Кризни штаб исто је формиран на начин националне припадности.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био председник тог кризног штаба?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не знам, не знам сада заиста, нас из СДС-а

нигде није било у Кризном штабу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли вам је познато да је при ОУП-има почетком априла.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Како при?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: При ОУП-има, станици полиције, да су били формирано оперативни штабови.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Њихову организацију не знам.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ово нисам разумео, да ли се сећа да је његова странка гласала за те мере које су донете на седници 04.априла?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не знам које су све мере од 04. априла, пошто ја то је давно било, а нисам имао прилике да тај стенограм прочитам, али сигуран сам да ако је било гласања да ми дакле нисмо гласали. Сигурно.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Сигурно?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да се направи Кризни штаб на националној, на једнонационалној основи ми сигурно не би то направили.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Јесте ви сигурно, да ли је сведок сигуран да је био присутан на седници Скупштине општине Тузла у дане 03. и 04. априла `92.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не сећа се датума.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па добро почетак априла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: После толико времена, где је био тога дана.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Знам ја да је вама непријатно. И мени је непријатно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Не, не, мени није непријатно а ви водите рачуна о вашем кредибилитету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само нам објасните због чега вам је толико важно, рекли сте да ћете пружити објашњење за тај 03. април.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па наравно пружићу објашњење, моје питање је да ли се сведок сећа да ли је био присутан на седници општине Тузла, 03. и 04. априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је он се датума не сећа, видите да сам вас ја питала. Почетком априла.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: А онда би био, ако тако питање мислите поставите био би ред да сте ми донели стенограм или записник са скупштине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само оно чега се сећате.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Да вам кажем мислим да сам био присутан на свим скупштинама. Мислим. Мислим не тврдим сто посто, али 99

посто мислим да сам био присутан и да сам био један од најредовнијих и један од најактивнијих на састанцима Скупштине општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате када је формирана Територијална одбрана Тузле, да ли сте и то били упознати?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не, то је све мимо скупштине формирано, а ако су направили нешто то је све ишло другачије.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Значи био је присутан почетком априла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте каже.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: На седници Скупштине Тузла. Моје питање је да ли је био присутан у својству одборника или у својству председника српске општине Тузла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Мислим да је сувишно питање. Сведок није рекао био сам, него је рекао мислим да сам био према томе не може одбрана да иде са тим ако си био, односно кад си био шта си тада радио, не може тако. То.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само кажите у ком својству сте били?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Као одборник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Као одборник, добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: А кад је именован за председника српске општине Тузла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како мислите председника српске општине Тузла?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Па лепо, то ће он да вам каже.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Датум не могу да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећа се датума.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Датум не могу да знам, али има решење о именовању.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је то било 03. марта '92.?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Упорно постављате питање ког датума је било не сећа се, одмах вам је рекао.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Све у реду судија.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па предочите му ако имате.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Сећа се он врло добро. Да ли је ово његов потпис.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја ћу вам рећи да ли је мој потпис, ја не бежим од свог потписа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па покажите, а шта је то, прво дајте да видимо шта је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ово је оригинал записник са седнице СДС-а.

Констатује се да бранилац оптуженог.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: 03.03. то је то кад се не сећа, а сећа се да је 28.02. морао да напусти Тузлу.

Предаје записник са оснивачке Скупштине српске општине Тузла одржане дана 03.03.1992. године.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: То је оригинал, а ја не могу да вам предам у списе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, али дајте да погледа сведок. Ево погледајте и ја не знам шта добијамо са тим.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Је ли одобравате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево нека погледа.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да видимо шта је то. Шта је то толико битно.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја мислим да прво да треба да се нешто предложи да се изведе као доказ, па онда као доказ да се предочава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека погледа да ли се сећа и да чујемо шта је то важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Станите молим вас овде за микрофон овај.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Претпостављам да јесте мој потпис.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта је сад толико вама битан тај 03. април?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Судија ово није 03. април.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 03. март, тако је, шта вам је ту.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: 03. марта је основана српска Општина Тузла, то се зове пошто ми Срби ништа не знамо, тако се то зове кад ми радимо параопштинска организација, сведок који је одборник Општине Тузла, буде изабран за председника српске Општине Тузла, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам. И шта добијамо тиме? И?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не зна ни он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али не, ви кажете како је могуће да се не сећа, па наравно да ће да се сети кад је напустио град у којем је живео, како се не би сетио.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Али мора да се сети и разлога због кога је напустио град.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Објаснио нам је разлоге.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Одбрана тврди да формирање параопштине, то

је разлог, да измести породицу за Београд, али добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је ваш коментар, сведок нам је објаснио.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Могу ли ја да одговорим на ово што одбрана пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно, одговорите.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Чуди ме од једног човека интелектуалца да пореди формирање српске општине као значајан датум да се запамти као датум да ти неко јави да ти је угрожена комплетна породица, као прво, као друго што се тиче саме општине ово није тајна него јавно се радило на читавом подручју Босне и Херцеговине СДС је издао наређење да се формирају српске општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нећемо о томе, мислим стварно је сувишно. Да ми о томе сад расправљамо. Дајте конкретно.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: А само још једна реченица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Формирање, након формирања српске општине Тузла општина Тузла је била обавештена, дакле ништа тајно није било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро да се не задржавамо око тога.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли је деловање овог сведока било у складу са инструкцијама које су добијене 31.08.'91. године од стране дирекције СДС-а.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одбија се одговор на ово питање. Сасвим је, толико је сувишно да стварно и немам коментар. Верујте. Да ли је овај сведок добио неке инструкције, сведок је овде да сведочи о догађају који се десио, а не какве је он инструкције добијао.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја немам ништа против, наравно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, немојте тако, дајте да скратимо.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја немам ништа против. Када је напустио Тузлу и када је постао члан одреда на Мајевици, рекао је да је био на Мајевици?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам схватила до 15. маја да сте били у Тузли.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: До 15. маја и 15. маја сам изашао из Тузле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Када је напустио 15. маја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 15. маја.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Пре напада на колону или после напада на колону?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све је објаснио.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја нисам чуо, ја се стварно извињавам.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Испред изласка колоне, јер сам ја изашао својим аутомобилом.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Хвала немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала да ли имате ви можда неко питање, изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Свједок господин Милић је данас на главном претресу под заклетвом изјавио да не познаје Илију Јуришића, тј.мене да му уопште нису познате активности и статус прије, у току и после 15. маја 1992. године, што подразумева да он не може уопште мене теретити за кривични предмет који је назначен у његовом писменом позиву за данашњи главни претрес по члану 101 став 1 ЗКП Србије и зато ја немам разлога, немам логике да овом сведоку данас постављам било какво питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Хвала. Да ли ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Овим смо завршили са вашим саслушањем. Ја ћу вас замолити да у паузи, сад кад одете у ову просторију за сведоке, да узмете да погледате овај списак погинулих и лица за која знате, која препознате да заокружите само која су то лица која сте ви познавали и да се потпишете.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја морам признати да нисам познавао те људе заиста, јер тих људи је било са више страна и углавном са сеоског подручја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говорили сте о тим неким лицима у истрази знате.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Погледајте овако ако будем рецимо као што сам малог Владимира препознао по имену, али већину, већину тих људи ја нисам знао јер су њихови они најближи браћа, сестре, очеви долазили распитивали се, пријављивали да је неко нестао и на тај начин смо ми дошли до броја 49.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овако ви сте рекли да су ти погинули многи ваши познаници и пријатељи. Зато ми инсистирамо на томе.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Ја кад говорим познаници и пријатељи мислио сам кроз пријатеље, мислио сам и на пријатеље мојих пријатеља истовремено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро али ако кажете да су многи погинули ваши познаници и пријатељи, претпостављам да онда знате неко име, а

списак вам је ради подсећања ако знате да кажете.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Могу узети и погледати ако се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро погледајте.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Сад овде, је ли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не морате сада, ми ћемо наставити даље са саслушањем другог сведока. Можете у овој посебној просторији да погледате.

СВЕДОК ВЕЉКО МИЛИЋ: Довиђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Довиђења. Хвала вам.

Позовите молим вас сведока Ђикановић Светозара.

СВЕДОК ЂИКАНОВИЋ СВЕТОЗАР

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се саслуша сведок Ђикановић Светозар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан господине Ђикановићу.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете нам рећи ваше пуно име и презиме.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Ђикановић Светозар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које године сте рођени?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: 18.07.1947. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од оца?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Од оца Перише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Рођен сам у Бијелој код Шавника у Црној Гори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Дипломирани правник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Београд, Цвијићева 44.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете опт. Илију Јуришића? Да ли сте у завади, сродству?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не познајете. Ви сте позвани у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је

кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. ја би вас замолила да прочитате текст заклетве.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Заклињем се да ћу о сваму што пред судом будем овим судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Ђикановићу ви сте 14. маја 2007. године саслушани од стране истражног судије, да ли се тога сећате?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остајете у свему код овог исказа који сте дали?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: У свему код исказа, у свему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја би вас замолила да нам опет овде пред овим већем испричате шта се то дешавало у Тузли маја месеца `92. године, где сте ви били, које послове сте обављали, па да дођемо и до 15. маја `92. до овог спорног догађаја који се десио.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Добро, мало је времена дуже прошло, по сећању тога сам доста и запамтио, мислим парафразираћу колико успем онај исказ раније дат. Прије тога маја месеца `92. године ја сам радио у ПТК Тузла, у једној организацији Пољопривредно добро Спреча, њено седиште је било близу Тузле, Калесија место једно 15-так километара удаљено од Тузле па сам ја и остали који су путовали из Тузле имали смо властити превоз, односно аутобус ишао на посао из Тузле за Калесију, касније се преместило седиште радне организације на пола пута између Тузле и Калесије, једно место звано Крушик. Био сам на месту помоћника директора за правне, опште и самоуправне послове у Спречи, једно пољопривредно предузеће које је имало 300 људи и бавило се пољопривредном пороизводњом, имали смо земљиште на општинама Живинице, Калесија, Тузла, тако да смо били мобилни овај руководећи дио радне организације па смо често обилазили терене и везано за зборове и радничке савете тако да сам тај дио Живинице, Лукавац, Калесија често обилазио и обављали послове. Негде почетком, крајем априла, почетком маја `92. године видио сам пошто је мој стан поред те Брчанске Малте непосредно близу, то је један солитер који је

одмах ту поред тог места критичног места где је та војска изгинула, свакодневно сам виђао те конвоје војне да су пролазили кроз Тузлу вероватно од Добоја према Бијељини преко Бан Брда, Пожарнице, да су одлазили. Већ су почели да се стварају на појединим местима на пунктовима по граду неке страже како бих ја назвао неке контролне јединице које су легитимисале грађанство, тако да сам и ја често пута морао показивати личну карту где идем и где радим, мада сам већином пошто сам ја био у Тузли 15 година, доста сам људи и познавао. Углавном једна атмосфера нимало пријатна мислим у смислу шта ће бити, како ће бити, нарочито то појава тих страначких чуда и ХДЗ, СДА, СДС и остало, некако је ситуација била свакодневно напрегнуто и почеле су и приче шта ће се десити и како ће се десити и ово оно и то је дуга прича, мислим неважне су ствари, него оне релевантне ствари да причам, тог 15. маја сам отишао на посао као и осталих дана редовно, имао сам суђење заказано за 10 сати у Општинском суду у Тузли, возач ме довезао до суда у Тузли, међутим тога дана није било суђења и ми смо имали тога дана заказану седницу радничког савета, па сам морао да се вратим у радну организацију овог пута смо ми већ били прешли на Крушик а не у Калесију, то је кажем на средини пута између Тузле и Калесије, јер ту је била и фарма ту су били и објекти новонаправљени. Ја сам се вратио на, вратио сам се са тога неодржаног рочишта судског у радну организацију, и већ је то било негде око 1 – 2 сата после подне а заборавих рећи, мислим претходног дана сам ишао кола сам узео био па сам ишао за Живинице, то ауто су ми одузели на једном прелазу Пар Село звано, ишао сам аутобусом, одузели су ми друштвено ауто, кажем вратио се тога дана, све до 15. маја вратио се на посао у радну организацију и већ је био истек радног времена, у 3 сата сам дошао кући. Пошто сам кажем становао непосредно близу ту то је солитер, нисам имао кући цигарете па сам отишао, изашао сам једно 200 метара код Поште у Тузли близу је то стана, једно 200-300 метара да купим цигарете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Док нисте дошли до куће, до 15 часова отприлике да ли сте нешто необично приметили у граду?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Па приметио сам већ на мосту ту пред Брчанску Малту, пре тог критичног места су постојале су страже и ништа посебно у односу на претходних дана нисам приметио, мислим да се само појачавало ови људи који су били у униформама да су тражили личне карте и да су ето посебно ништа није било у односу на претходне дане.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте приметили неке запрете на путевима?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Па постављене су биле запрете, али нису биле преко пута, преко пута постављене запрете него са стране, са стране су постављене биле и евентуално у случају потребе да се препрече на путу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: И шта се десило даље, ја сам отишао ту непосредно близу да купим те цигарете, међутим негде је то колико ме сећање служи било око 18,30 увече почеле експлозије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то оно што прво чујете или је претходило нешто експлозијама?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Нисам ја пре тога, то сам први пут чуо те експлозије су почеле и ја сам се склонио у један бифе непосредно поред поште, у том бифеу било је једно пет, шест људи, све је то интензитет се појачавао тих експлозија и ту сам био једно два сата, до три од 19 до 21 – 22, 22 и по тако до 22 сата смо били у том бифеу јер је детонације су биле све чешће, све интензивније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле допиру те експлозије?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Па са тог места где се то и десило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се и десило?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Јесте. Већ је било 9 сати увече, 9 и 15 и ја одлучим се да кренем кући. Како сам се приближавао стану, видио сам неке људе са униформама зеленим и са овим оружјем и пошто је канонада почела експлозија ја нисам смео, требао сам да пређем неки мостић испред моје зграде па се склонио на улазу једне зграде која је преко пута, преко те речице Јале знате. Ту сам видио већ било ми је у видокругу пламен је био на том месту јер то се и дешавало и сад сам мало био и у паници, како да пређем јер сад сам се бојао да неки рикошет не залута и да не погинем и одлучим се ја сам ту чекао једно 15-20 минута да пређем мост, међутим веома је ризично било прећи мост због тога што сам био видљив и уочљив више па сам одлучио се да не идем на мост, пошто је речица мала била, да поред моста прођем да будем мање упадљив. Дошао сам кући, кућа закључана, супруга и деца су били у подруму ја сам откључао ту и отишао у подрум, пронашао их доле и доле смо били негде до поноћи, повремено сам излазио и у стан горе, за воду и за нешто за јело, и видио сам пошто сам био, није било далеко много са тог прозора јер је окренут према том месту, ту паљевину, пожари и горење и тако даље, видио сам један стан да је у непосредној близини један стан гори. Е то је тај дио, сутрадан кад је

свануло екипе су долазиле на место догађаја скупљали лешеве, скупљали то што се могло скупити и то је било то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су биле неке страже испред зграде у којој сте ви становали? Да ли је било тих неких војника униформисаних?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Председник кућног савета чини ми се те зграде, пошто је то зграда велика 18 спратова са неких, мислим негде колико, 18 спратова по 6 јединица, око 100 стамбених јединица је ту било. Одмах кажем организована је та дежурства на улазу, дежурства на улазу и ту приликом доласка било кога се морала оставити лична карта подаци се дају где се иде, евидентирало се кад се долазило, где се иде, код кога се иде, када се излазило, тако. Био сам ја у склопу и осталих ту, био сам и ја по редоследу кад ме долазило, кад ми је долазио ред да будем ту дежурни. Сећам се добро и то сам и говорио што се судим у Тузли око стана везано једне госпође Хасије, да је она са 5-6 спрата долазила увјек ко је год био друге националности или Хрват или Србин долазила је да је некаква контрола, како пуштамо четнике код ових, како нису још изашли, па тако вршила је провокацију, није изашао овај, није онај, тако да ја сам се пожалио везано за то и председнику кућног савета, каже ма маните ту причу, пустите Хасију она је така као ово оно, тако да нисам ни обраћао пажњу. Е кући пошто сам ја ту становао и остао сам после дешавања тог догађаја 13 месеци у Тузли, изашао сам 23. априла `93. године, телефонска звања, претње што сам остао ту ја као где си петоколонаш, да сам ово да сам оно, нисам много обраћао пажњу на то. На посао више нисам ишао јер није се могло мислим бојао сам се за сопствени живот јер се већ на свим местима и прилазима Тузли биле организовани ти пунктови за проласке тако да сам био кући сво време. Мислим у својој изјави коју сам дао раније, како сте рекли то сам мало подробније и описао житов тај шта је било, како, па нема потребе можда или ако има, ако цените да треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да допунимо и да чујемо и овде. Ви сте говорили код истражног судије да сте на раскрсници имали прилике да видите наоружане људе који су држали пушке на готовс?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Јесте, јесте, то је био период прије тог 15.маја, и онда се 15 дана, нон стоп је то било, наоружани људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте сретали зелене беретке?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Сретао сам на путу, они су били по пошто је то једно од Тузле до мог мјеста рада, једно 12 - 13 километара, на тим раскршћима већином је, на тим обично на раскршћима, тамо овај дио према Живиницама, мјесто звано Пар Село

ту испред неке школе, тако да су они сва та већа раскршћа и мања и већа ту су били те како би назвао страже, људи наоружани људи који су легитимисали. Сећам се једног случаја рецимо да смо ми негдје пет, шест дана прије избијања тих немилих догађаја отишла једна мијешана екипа, пошто смо имали фарму 2000 грла стоке на том Крушику ја, Српко Ђурић, технички директор и шеф комерцијале неки Гутић Сулејман, мијешана дакле екипа отишли у Бијељину са три ФАП-а да довоземо кукуруз, и тада су успут били ти наоружани људи, претресали тако, то смо тако урадили и ценили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: То је било шест, седам дана пре 15.маја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре овог?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: А тако смо радили из разлога што смо цијенили да пошто се већ се почело да се изразим жаргоном закувати, да смо ипак сви, ја као Црногорац, Србин, Црногорац, и Српко Ђурић технички директор мијешана екипа, да би лакше прошли то, и успут смо тамо код Угљевика кад смо се враћали према Тузли. Имали смо мало неспоразума и замало нисмо остали без тих кола и једва смо на једвите јаде уз убеђивање рекли да то је сточна храна, да је потребна за стоку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово бих вас још питала, када сте отишли до суда и када није било одржано суђење, шта је вама речено због чега нема суђења?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Ништа, доле портир реко нема суђење данас ништа, све је то одгођено, какво суђење црно, ево каже хаос је по граду, какав хаос каже по граду, по граду ја нијесам примјетио тада никакву посебну ситуацију што се тиче тог нереди, овог, оног, додуше, мало је народа и било, народа никако, мене је мало у односу на осталих дана веома је мало народа било по улицама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте дошли у 10 часова, јел тако, тад је требало да почне суђење?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то био хаос у граду, зато ми је нејасно, како стражар вам каже хаос у граду, а ви кажете ништа се не дешава?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Као чуо сам, после сам чуо да се припуцало негде тамо на Козловац, неки гдје је био смјештај ове војне опреме, муниције и где је ваљда гдје се држала Територијална одбрана гдје је држала то, да је неко пушкарање било тамо, у том смислу се то

као, тако сам то схватио и мислим да то што је речено хаос у граду да је у смислу да су већ почели нереди због тог пушкарања тамо на том мјесту гдје се дешавало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли вам је познато тог дана кад сте 15.маја, када сте ишли како кажете излазили сте из зграде, да ли сте имали прилике да видите да су војници неки претрчавали, улазили у зграду, дали сте имали прилике да видите рањене војнике, да ли вам је то нешто познато?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Тог дана 15.маја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Па ја нисам видио то да се дешавало, међутим после тог 16., 17. после дискусије и коментари као на том дјелу тамо гдје се то дешавало, гдје се дешавале паљевине то су војници излазили из тих аута, да су бјежали у суседне зграде, у подрумима и да су се тамо склањали, то ми је познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је познато?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, питања. Изволите. Оптужени Илија Јуришић, за кога сте рекли да не познајете јел тако?

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Не познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Тачно господин свједок Ђикановић је изјавио под заклетву свакако да не познаје Илију Јуришића, то јест мене и да ништа о мојим активностима не зна, он није уопште говорио конкретно о кривичном предмету у вези са чланом 56 став 1 говорио је о општим околностима које могу на неки начин појашњавати овај предмет. Али бих ја замолио вијеће, уважено вијеће посебно уважену предсједицу вјећа да убудуће покушамо не импровизирати члан 104 став 1 и 2 ЗКП Србије, када је реч о препознавању лица и предмета, исто тако бих молио да убудуће се покуша без обзира ко поставља питање па и ја, да не постављамо такво питање, гдје се унапред може закључити како би требало да се одговори, да избјегавамо одређене цитате из којих се могу извлачити закључци. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем тај ваш коментар.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Не разумете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не уопште не разумем коментар везано за постављање питања.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако не разумете, каже члан 96.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Друго, што се тиче препознавања, што се тиче

препознавања.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У реду, у реду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није препознавање у оном правом смислу.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Како се врши.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас сачекајте. Није препознавање у правом смислу препознавање, него се човек окрене да вас погледа, да ли вас познаје, значи у том смислу, а не да вас препознаје као неког можда од извршилаца кривичног дела, човек вас је погледао да ли вас зна, да ли може да се присети, да ли је имао контакта са вама. Друго питања се постављају у складу са Законом, недозвољена питања не могу да се поставе, уколико се поставе одбиће се одговор на такво постављено питање. Ни у једном питању до сада није постојао одговор како би требало да се постави и како би требало да се одговори, тако да сматрам да сва питања која су била постављена, постављена су била у складу са Законом.

ОПТ. ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ако ја могу само још једну реченицу рећи. Мислим да препознавање и познавање су врло слични и дозвољавам да сам ја направио превид. Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо. Да ли ви имате још нешто да изјавите? Немате ништа више.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Немам, изволите ако има неко питање, ја сам спреман да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала вам, хвала што сте дошли да сведочите, можете ићи. Позовите молим вас сведока Питман Душка.

СВЕДОК СВЕТОЗАР ЂИКАНОВИЋ: Јел могу остати судија?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете, ако желите можете. Господине Питман добар дан. Најпре ћу узети ваше личне податке, па бих вас замолила да кажете ваше пуно име и презиме.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја се зovem Душко Питман.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте рођени које године?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: 07.05.'46.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Име оца?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Име оца Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте рођени?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: У Земуну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Земуну. Где је ваше пребивалиште?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Сад је Нови Београд, сада има нова адреса, Милутина Миланковића 114.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Сад сам војни пензионер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете оптуженог Илију Јуришића, да ли сте у сродству, завади?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па сад овако гледајући, не могу да се сетим баш, мислио сам можда ако је био резервиста, можда мало, али нисам сигуран.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Господине Питман, позвани сте у својству сведока, као сведок дужни сте да говорите истину, давање лажног исказа је кривично дело, нисте дужни да одговарате на питања уколико би одговорима себе или неког вашег блиског сродника изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Да ли вам је то јасно?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јасно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја бих вас замолила да прочитате текст заклетве која се налази испред вас.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ако ово и видим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наглас.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јел треба ово горе, све од почетка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Заклињем се.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: А, знам. Заклињем се да ћу у свему што пред овим судом будем питан, говорити само истину и да ништа од тога што ми је познато нећу прећутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо.

Сведок упозорен, опоменут, заклет па изјави:

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били саслушани у претходном поступку од стране истражног судије 18.06.2007.године, да ли се сећате овог исказа?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Сећам се, то је било против Бешлагича, колико ја знам, али не поводом овог, ово сада први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли остајете код тог исказа?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Код тог исказа, пошто је задњи пута сам. Морам мало да објасним, задњи пута сам дао исказ пред људима из Сарајева, била госпођа судија, шта је, истражна судија и тад сам у ствари закључио да једна ствар коју сам дао пред господином Дилпарићем, први пут, то је прошле године било, кад сам први пут дао изјаву и онда су те две изјаве нешто што ја нисам реко, знате, или сам можда, и сад сам мало узбуђен знате, ипак није то баш пријатно, нисам никад био

пред судом осим ово трећи пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево имаћете прилику да допуните исказ.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Радило се само о некој формулацији која није била кључна за колону, знате, а то сада не знам рећи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, дакле остајете код оног.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, у суштини код оног свега да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците маја '92.године, на којим пословима сте, шта сте били по чину, видим да сте били активни војник, јел тако?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да, активни старешина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Старешина, испричајте нам све шта се то дешавало, где сте били смештени, како је дошло до извлачења припадника ЈНА тог 15.маја '92.године, из Тузле, па нам испричајте о том догађају?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Госпођо судија, ево ја бих почео можда мало ипак ти догађаји који су претходили колони, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наравно крените.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Она ситуација каква је била у касарни, пошто сам ја био стварно активан старешина дуго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од када сте били ви у касарни?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: У тој касарни сам значи од, био сам горе изнад она стара касарна, то је практично од '69., 1969., до тад, значи био сам једно време у оној горе код болнице, па су онда преместили и онда сам стално доле био у тој касарни где сам се и затекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само немојте молим вас од '69.године, скратите причу.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: А не, мислим не верујете ми, значи ја бих само рекао да та ситуација у касарни у то време то је значи тај период углавном од, ајде сад да узмемо од марта '92., знате није било повољно по нас, било је, баш смо сви осећали неки притисак споља, тај притисак састојао се у много чему.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете старешина сте били?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте били, при којој војној пошти?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Био сам при војној пошти 7954, то је била пешадијска бригада, чин сам имао заставник I класе, да ли нешто, у неким функцијама то сад није ни важно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, није битно. Каква је ситуација била?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Мислим, та ситуација у касарни, ево да узмемо од тог марта месеца није баш била сјајна да, имали смо тај

невероватан притисак од власти, поготово и од полиције, и од људи околине касарне, знате биле су, то је насељено место једно горе изнад, и углавном у обављању свих тих задатака које смо ми вршили а ја сам исто имао неке задатке за нападе, да обавим, онда је ту било и тих контрола, пресретања, претњи некаквих, знате било је чак и барикада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога контроле?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па контроле од полиције и то цивилне, знате и након тога баш због тога да се то не би дешавало, онда су увели и контроле заједно са полицијом цивилном и наша војна полиција је била на неким пунктовима излаза из Тузле и тако. Е сад, та ситуација у касарни је била таква да, знате како, кад оно видите рецимо поготову у априлу, у априлу је већ почело да нас напуштају наше колеге, муслиманске вероисповести, муслиманске старешине, па хрватске, словенци нису ни били, они су давно већ побегли, и једноставно су напуштали нас, ми смо све то посматрали, али знате како, процедура је напуштања морате направити без обзира, то је тад била мирна ситуација, морате ону молбу, па се онда то решава, па се на неки начин демобилише, или прелази у резерву и тако даље, али ту ситуацију ја нисам мого да схватим, видео сам чак док је оно било могуће да ја излазим, пошто сам ја имао стан ту близу уз касарну, знате, било је, није било ту ни пријатно одлазити у току ноћи и тако даље, али то је опет друга прича. Мислим, видите човека који је био до јуче с вама и сад је он, тамо шета се с торбицом, а ми обавезе овамо и тако даље, и већ је мирисало на неке догађаје, кажем, поготово сад, ето прелазим на тај април, када је, већ је била присутна она јединица из Прокупља, из Пирота, пардон из Пирота.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: И сад и они су нас напустили и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад су они отишли?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па ја мислим да су они.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан пре?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: У марту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, раније.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: У марту или ту негде, не могу сад тачно да се сетим, знате, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: И сад ето, знате како, остајете са мало тих, мало старешина нас колеге, видимо и забринутост команданта Милета Дубајића потпуковника, и видите да се нешто спрема, то је било

врло, ја нисам бар био тако млад старешина и тако, наслућивао сам нешто лоше, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је вама био непосредно надређен?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Мени је био баш потпуковник Дубајић, јер је у то време већ су старешине побегле, тако да те јединице оне основне мале су малтене биле, биле сведене на ето на бригаду, значи команду бригаде и ми смо практично оно што је остало командовало тиме што су побегли, знате заједно. Е сад, ради се о томе што знате како оно остајете сами, обављате те све задатке, онда те разне провокације сад у том контексту психолошки моменат тај страشان, да ви остајете сами, обављате све то, онда те провокације кажем вам код, тамо код Козловца, па не знам од једном каже појављује се неки униформисани код Козловца људи, ми дођемо тамо, видим избушили нам, мислим чује, знате тад пуцњава уопште није била нешто што је било нешто овако немогуће него је пуцало се, чак су и на нас пуцали у касарни из тог горе села, ја сам био очевидац, био сам у малој згради једној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то почело у ком месецу?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То је значи у априлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У априлу?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: У априлу месецу је почело баш то провоцирате из тих кућа, ја ћу вам испричати један ето па онда да завршимо о томе, можда мало прескачем али знате како, није баш сад рецимо, мене је командант послао да будем у том објекту, то се зове контролно пропусна станица, где су само излазила возила а не и војна лица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: КПС скрећено, јел то то?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: КПС, тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тамо су излазила војна лица на улаз касарне, а то је био КПС, тако је, и онда сам ја ту ето на неки начин контролисао, био сам са пар војника и био сам и ноћу и дању, и онда се дешавало рецимо да у току ноћи ако сам се ту, а ту сам био, неки пута сам радио, нисам баш био свако вече, али углавном, онда се дешавало да су на нас пуцали одозго, чак сам чуо рецимо, и замислите у том малом објекту они нас набију на троје, четворо, ја их повучем, моје војнике и онда чујем горе како неко, ми не пуцамо на њих, јес да смо можда касније, касније смо знали, кад они пуцају на нас, пуцају по возилима и тако, али и сад чујете неки јаук, нико не пуца од нас, чујете тамо како нека жена кука, уби ми, не знам, тамо, то се чује, знате ми чујемо, то је

врло близу, врло близу, и тако имало је, било је тих провокација, ту возила нису ни излазила пошто није било изласка возила, све је било стационарано у касарни, на средини, и ауто парку и она све је то, ето кажем вам утицало да смо ми били оно баш и заплашени, уплашени и ето, као остављени на милост и немилост, чак смо иако смо ми добијали наређења из Сарајева да остајемо ту и као да предамо касарну, знате, то је било опет мало неразумљиво те наше претпостављене команде, какви су то договори били ја то не знам, али је, чак сам ја ишо да наређујем, тамо где сам био командир вода, ја сам ишо да уређујем тај позадински вод, радионицу и ако смо је напустили, ми смо напустили радионицу и онда смо били сконцентрисани ту око ауто парка и ту су била два објекта где је била команда бригаде, знате, ту сам одлазио на задатке, да добијем задатке и тако. Е сада, то је сада у априлу, ајде сада више не давим око тога, кажем, углавном ситуација није била сјајна и било је баш оно, онда је посебно је мене уплашило, три дана пред напад на колону, значи отприлике 12., сад ја мораћу погледати, 12., или 13., ја мислим 12., да је било, ја сам се враћао нешто био сам на једном задатку и онда се враћао око 12., 1 сат било је богами 1 сат скоро, видео сам три возила одма како сам ушао, пошто сам ја могао ту да уђем, пошто сам био ту одређен, могао сам овај ме пусти, видео сам три возила војника, активних војника који су се, по наређењу председништва морали су да пређу у Србију, били су рођени или у Србији или у Црној Гори, углавном нису били са ове територије, тако да је било три возила пуна, ја сам отишо да их питам шта је ово, нисам знао о томе ништа, каже имамо наређење, ми идемо, а ја сам био са једним војником, пошто ме возио, и пошто војник и ја видимо, он је исто рођен и пошто је чуо да они иду, каже друже заставниче идем и ја, па кажем иди ајде ако хоћеш. И то је било тако, замислите то је, значи већ је било било су у возила и они су кренули и отишли према Београду, ето то је посебно нас после уплашило. Ја сам отишао код команданта одма то вече и он ми је рекао да је то тако наређење да морају људи који су рођени на територији Србије да се врате по томе одлуку председништва и онда је тек било страшно, и ја сам онда више времена чак оставио сам једног резервисту онде, па сам више времена био са командантом тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где у команди или?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: У команди, да то је она прва зграда где је команда бригаде била. И сад знате како, онда у то време а наше јединице су, ја не знам то, вероватно се зна, наше јединице су већ биле измештене, ајде да кажемо елитне јединице, ми смо остали практично

без неког значајнијег војног потенцијала и људског и материјалног. И они су били измештени у оном тамо где је, како се зове место, према Бијељини, где је тамо термоелектрана, сад сам ја мало. Ту су били измештени и сад ја сам чуо више пута да је командант тражио помоћ некакву, јел осећате у ваздуху да се нешто ће се десити и видео сам нервозу ту, онда су долазили ти их града знате, из општине, ја мислим да сам једном видео и тог Бешлагића, нисам сигуран али значи долазили је на те преговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е сад, кога ви видите да долази код команданта на преговоре тих дана?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам долазио након што су завршени ти.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А након, добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Он је рецимо обављао, ја сам био овамо, морао бит тамо, онда када дођем по неке задатке, онда ме командант позове онда сам ишо и чујем да од оног посилног команданта да су били на преговорима да треба да идемо, кад ће, шта ће, наводно требали смо прво да идемо у Петрово село, знате, није одређено први пута кад сам ја то чуо, то је било, то ето можда па не знам, пре напад на колону да смо требали ићи Петрово село, читава јединица, и онда је у тим преговорима на крају, сада не бих опет разглабао на крају је одлучено да ћемо ићи према Бијељини, не тачно место него путем према Београду, тако су рекли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад сте чули за ту одлуку?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То је, па ево да вам каже, након то што сам се вратио, значи то је било ајде да кажемо 13.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 13., сте чули?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: 13., пошто ја нисам стално био тамо, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: И тад сам ја чуо, баш од тог поручника што је био уз капетана, он му је био као, ето посилни, ил не знам како да је то његов ПР, то сад није, војска, није се звало тако. И овај, сад је то било, и онда почела је, мало је почела нека психоза је владала посебна нека ужурбаност, нешто је возила се ту почела кретати, мало у касарни размештати, центрирати тамо код парка, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија возила?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Наша возила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То су била она што су остала возила, и

онда смо сва возила сконцентрисали не у парк него ван парка, значи била су на том делу концентрисана и један део је од наше тамо кантине према команди, то је био онај пут кружни ту је концентрисано и можда мали испод команде, тако да су све то што смо имали то је ту било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је други улаз у односу на улаз онај главни?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да, тамо где је, баш према оном улазу где смо ми као војна лица улазили кад смо долазили на посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: И ето то се тад ту завршило, било опет ту провокација тих, чак смо једном били стварно нападнути, с те стране Козаре, онда смо, ја сам звао команданта и он каже иди види шта је то, онда су они пуцали мислећи да смо ми у оном објекту тамо где се врши контрола оружја, то смо ми звали артиљеријско одељење, или АРТ одељење. Било је баш једно вече баш било гадно, 14., баш мислим да је било, било је врло гадно, они су припуцали и ми смо онда маркирали, било је два овако магацина, ја сам баш био ту ходао с њима и маркирали смо то њихово, они су пуцали, то је било баш оно, иако нисмо знали, ил су били у тој шумици изнад касарне или су дошли иза објекта тог АРТ-а кога су избушили они су пуцали на њега мислећи да смо ми тамо, знате. Кад смо ми кренули то мало и ближе њима до тих објеката и залегли тамо и тако даље, они су изгледа побегли и то је било то сада, и сад долази тај 15., знате, од ујутру је већ, ми право да вам кажем, ја нисам, малтене нисам ни спавао нити ми сви тамо, то је било баш било гадно. Ујутру је командант наредио да треба да дође дефинитивно неко и он ће као наводно ићи, а и он је ишо у Тузлу, ваљда у општину, и да ће он ићи да се договоре дефинитивно о изласку јединице. И сад знате како, ми се надамо ићи ћемо, још није то сад дефинисано тачно где, ић ћемо тамо, ић ћемо тамо, и то је сад прошло, значи у току дана некако је било, чак су и тада на нас пуцали у том дану, значи 15., и то по дану, знате ја сам био у ситуацији ето баш, то пршти по оним возилима, то је боже сачувај, и поред возила и поред овог малог објекта, и сада ето долазимо до те ситуације тамо после подне, ја сам исто отишао и питао команданта шта да радимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се за то време враћао командант Миле Дубајић, да ли је говорио како су текли преговори у општини?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам само једном с њим о томе разговарао, питао сам га, ја сам га питао, шта је ово, шта ћемо, шта ће бити, шта ћемо да радимо, каже све је договорено, ми треба увече, он је реко у десет до седам, тачно се сећам тог, у десет до седам морамо бити

спремни, каже ја ћу да решим ово с овим возилима и овде са тим преосталим делом војске а ти иди тамо и решавај тај излазак возила на тој контролно пропусној станици, и онда сам ја поставио војника да када, и реко му како, када дође наређење отвараш капију и возила иду напоље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А значи не иду на онај други улаз где обично иду?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него све овамо на КПС?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: На КПС, тако је. Е сад ја не знам, тамо ће изаћи командант, пазите, јер командант је био у том првом возилу, ја то добро знам, када је већ, он је, дал су тамо исто излазила возила ја не знам, пошто сам био овде и ми смо већ формирали ту колону и прешли преко мостића и онда има нека, као неко дрвеће то се није могло ни видет, само касарна а не улаз у касарну знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре него што сте кренули, реците да ли вам је било познато да је нека колона покушала да изађе раније, пре 19 часова, негде у поподневним сатима, да ли вам је познато да је неко био враћен?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То не, не, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да их нису пустили, па су враћени. То вам није познато?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То ми је непознато, ја сам био кажем вам тамо у том објекту и нисам више имао, скоро читав дан нисам ја ни ишао доле код команданта и ако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то док су се вршиле те припреме да ли је тад било пуцања?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Около касарне?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тад нисте у то време чули?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То кад је већ после подне не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: После подне не, а пре подне јесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јесу, из тих кућа горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И, јел се формирала колона?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Онда се формирала колона и он је послао курира, командант је ваљда послао не знам, неки резервиста је дошао и казао излазимо напоље и онда сам ја рекао овом малом отвори капију и

колона је почела да излази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био на челу колоне?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: На челу колоне, у, не могу, не знам ја тачно, ми смо, ја сам чекао да уђемо у неко возило тамо као на крају, тако сам некако размишљао, али не знам ко је доле био на челу колоне, претпостављам командант доле тамо где смо ми улазили на службени улаз, ја мислим да је он ту изашао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била нека пратња од стране општинских органа, полиције или било кога?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То ја, ја сам то чуо, ја тог полицајца ни ту пратњу нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте видели?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, и јел можете да нам опишете та колона која је формирана, колико је дугачка била отприлике колона, колико је возила било?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па по томе ја мислим да је између 70 и 80 возила, јел некад су била и неисправна и питање да ли су она кренула, да ли су остала у касарни, ја то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тако, ту, између 50 и 70 ту је. Углавном пар пута сам ја чак и погледао из возила, да је било подоста, чак тамо да се није, пошто сам ја био, ја сам био отприлике у шестом возилу, знате, не отприлике.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шестом, седмом где, у односу?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Шесто у односу на чело колоне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у односу на чело, ја сам вас разумела да сте били задњи?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, не, задњи од ових, ја сам то муслио да уђем у задње возило, али сам упао у једно возило.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте мислили, зато сам ја меморисала да сте рекли нешто у задњем. Нисте значи били у задњем?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, него шестом, седмом возилу?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам мислио када је почео, размишљајући овако пошто сам мало и одговарао ајде да идем са задњим возилом, али некако сам, баш тај возач који ме је знао он каже ајде упадај, и ја сам упао у ТАМ 150 и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био возач тог ТАМ-а?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Он је био резервиста знате и скоро је он дошо, мислим да је Ђорђе, како се звао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте били сувозач?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да, ја сам био као стерешина вода, то код нас зову тај ТАМ 150 то је велико возило и ја сам седео значи поред њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците да ли је било нешто позади?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, ја право да вам кажем нисам ни гледао то, знате у тој гужви кад је то почело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било возило покривено, јел имало неку цераду?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јесте, било је, имало је цераду, ТАМ 150.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било нешто натоварено на том камиону?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја нисам чак, право да вам кажем нисам ни гледао, нисам гледао ни у једно возило, то не, нисам гледао то. А хоћу да вам кажем и сад тако она је кренула и тамо пролазећи, ми смо, прво смо, мислим да је неко интервенисао, да ли је командант послао оног малог поручника или тако некога, ови су наши почели да се набијају једно на друго сувише, тако да се, и онда је ваљда командант наредио, тако сам ја то схватио да има макар једно десетак, петнаест метара између возила, да има нека раздаљина знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су посебне неке инструкције још биле издате?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Обзиром да кажете да је било раније и пуцања, да ли је у том смислу, како треба војска да се понаша уколико би дошло до неке пуцњаве, како да се држи оружје, да ли је било какве инструкције било у том смислу?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То је било и пре тога, знате госпођо судија, ја се извињавам, нисам реко то, командант је то изричито наредио да оружје, пошто смо ми, ја сам имао аутоматску пушку, она је морала бит на оном носачу пошто је на том ТАМ-у и на свим возилима или поред или на лежишту оно са оним гајтанима, знате мора бити причвршћено, никако у руци, значи никако репетирано, никако у руци, никако и каже и ако провокације буду да не смемо ама никако изазвати било какве инциденте, то је, добро се сећам, сад да ли је то било дан, два, три пре тога, то сам лично команданта чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то пренето и осталим војницима?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам пренео мојима тада то и после није било потребе ми нисмо ни знали да ћемо бит нападнути знате, то је мало, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ви сте кренули?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, и сада та улица је Скојевска мислим она има ту свој правац, поред одма након наше војне зграда те прве где сам ја чак имао стан, ту је она највећа, најновија зграда, одатле већ сам приметио са стране војнике њихове у оним плавим ваљда, као ваздухопловци и без униформе знате, наоружани са полуаутоматским пушкама, крећу се даље, нисам ни бројао нити, чула се нека мала добацивања већ ту, али тамо код Техничког прегледа, то је та иста улица, при крају је тамо Брчанске Малте, има са леве стране Технички преглед, ту је било концентрисано, пошто је то заклоњено, знате како оно улазе возила и вамо излазе кад се прегледају, онда је ту било, видео сам по главама, одавде, пошто је то возило мало високо па сам видео да има тамо подоста војника, неки људи који су у групи, нисам ја видео да ли има оружје, али видим главе, знате мало то се назирало и овамо са стране и онда поред тих зграда и горе сам видео на зградама. Значи десно преко пута видео сам горе да нас посматрају, држе и као знате онај поглед и возило иде даље, и сада једна карактеристична ствар знате госпођо судија, то је што је ме баш добро уплашило и ја сам реко тад возачу мом ми смо надрљали овде, кад смо се кретали, само мало. Тамо на Брчанској Малти то је значи сад морали смо ићи лево, на оном десно је био пут, значи пут који одлази и долази са железничке станице, мало ме то, на овом десном путу што одлази била је направљена једна као бина, ништа около ње и тад сам ја реко овом мом војнику да смо надрљали. Напред су била као шаторска крила, висине једно четири метра, четири и нешто, не знам, нисам мого да мерим али, и дужине исто тако, једно пет, тачно на путу том где, и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је по вама представљала та бина?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је то представљала по вама бина кад сте ви прокоментарисали овде ће се нешто догодити?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, ја сам одмах то, знате како ми мало осећамо и видим да ту нешто је ненормално, а шаторско крило, и подсетило ме да ту мора неко бит или стрелци или нешто мора ту бити иза, знате, и ја претпостављам да су одатле гађали колону. И сад гледајте, ми како смо скренули, значи овамо је било још тих војника

тамо, знате доста онда су нам добацивали, псовали и, побићемо вас, знате како, то је можете, куд смо се мало и уплашили и онда шта ће да ми ураде, они имају оружје, добацују у групи, онако као да славе нешто, то је мени на то ме подсећало знате, и онда када смо ми, значи ја сам с мојим возилом већ замакао, тамо напред има једно од те раскрснице једно, па једно 150 метара, ја не могу тачно, 190-200 метара или можда и мање, ту је бензинска пумпа, и ја сам дошо на ивицу те бензинске пумпе са возилом мојим, ја сад причам сад о мом возилу, ми смо ишли, та наставља ту и онда сам чуо неку као једно рафално пуцање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то прво што чујете?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тамо је, значи чуо сам и ако је ту сад мало имала кривина али се чује и то није оно знате као кад опали на слави или на, него је то баш било рафално и дуготрајно и као.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел можете да разазнате одакле долази та рафална пуцњава?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Само из, пошто су, то мало брдашце, ми не видимо ништа шта се тамо сад даље иза тог брданцета шта је с колоном, знате, ја само, значи ја сам ту у задње возило, видео сам једно наше возило можда је оно прошло или ми се учинило на том, баш у углу тог брда, али ја сам сам овде био, знате и напред је било пет возила, колико и командант, и сад пошто сам чуо то, онда и мислим, не мислим, него дошло је као до неке експлозије, као кад оно знате када запали, ми смо ту имали на вежбама могућност па запалимо барут па онда имитирамо са оним топовским ударима, знате то мало да то имитира напад и тако. Онда то сам чуо и након пар минута командант долази са својим возилом, значи он се враћа, долази ту код мене и ја сам изашо из возила, ја сам ту изашао, и ја кажем шефе изгледа да су нас напали, каже ето као и он је то чуо, како је чуо, немам појма, каже знам зато сам и дошао. И онда је он каже води овај део, иди тамо да дођемо код, пошто је имала ту нека фабрика ципела не знам чега је била, то је нека фирма, иди тамо каже имаш с десне стране два, три објекта па ту стани са војницима нека избаце опрему и шта имају и ту да ме чекате. И ја сам тако и урадио, он се после вратио и каже, и ту смо ту ноћ смо ми ту смо били, до ујутру, па да. Кад се вратио он је дошо и рекао је да су пресрели колону и да има пуно мртвих и да морамо да водимо рачуна, да имамо лично наоружање код себе и да обратимо пажњу на свако прилажење као што је и он пришо, знате како то може човек да прича, као ја сам обазрив ја чекам, ја ћу да овог, оног, али то је ситуација, то је само, мисли човек на главу, знате, и оне војнике, шта ћу сад с њима. Онда сам

ја њих мало иза оног, иза те зграде и мало смо и осматрали ту по један, па пола сата, па мењао их, сутрадан смо се преселили, значи то је сад ту тај завршетак, није било никаквих више инцидената, све се то као смирило, онда сутрадан ујутру, сад ја то кажем знам шта је, отишли смо у школу у Пожарници активни старешина и неке војнике које смо ми, отишли смо у школу у зборницу, горе смо ми били, командант је био у директоровој канцеларији а ми смо били у зборници. И онда је знате како, сад смо се ту организовали командант нас је позвао и рекао је морамо се организовати јер неће баш бити тако наивно, рецимо објашњавао, сад не могу да вам препричам баш, али нас је упозоравао и припремао нас за оно најгоре да ћемо бити и нападнути и објашњавао нам да Горње Тузле да постоји могућност из овога, и ако смо ми чак, мене је одредио да ми организујемо тамо да ископамо ровове за лежећи став код оне, била је нека самопослуга ту, испред школе тамо према путу, да ту припремимо се, да ако буде морамо одбити напад, или смо, значи не бежимо нигде него остајемо ту, тако је одлучено док нам не дође помоћ из тог места где су они били, ови наши. И сад био је тамо и уређај онај, возило са уређајем онај 1107 ЈОТ Д, командантово возило са уређајем везе и он је звао ови се наши нису јављали с тог места, нема помоћи и тако пролази један, други дан, практично иако је било једном су нас добро напали исто одозго из Горње Тузле, значи то је једно брдо овако одавде од те Пожарнице, иде онај пут значи где смо ми били, школа, онда пут који иде према Београду и иза тога иде једна шумица и брдо, пошумљено знате, и ту су они прилазили и испуцали се оно, чак су једног момка, колико ја сам, дал су га они однели, једног момка који је био из био је близу тог места, ту је он рањен један момак ту, јер он је био у дворишту и ваљда су они припуцали и ранили га, и сад шта се дешава да командант ето тражи ту помоћ, и оно препуштени и онда су из правца Тузле, да ли из тог дела или, се спустили почели су чак и минобацачима да нас гађају у школи, и онда је командант наредио да сиђемо доле у подрум, знате, било је несигурно можда погоди вамо и да то буде баш опасно. Тако да смо ми у подруму били оно, отворили врата и чекали некога чекали, знате, нисмо ни излазили напоље, војници су били, пошто је било пар возила тамо напољу, ми смо њима рекли да мора ту да, ја сам их обилазио, и било је њих двојица тамо на улазу, као ето пристража. Тамо где сам рекао где су копали код те самопослуге и испред онде ког оног пута и тако ето, сад шта још хоћете да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете да нам испричате, шта вам је познато везано за оружје Територијалне одбране које се налазило на Козловцу?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Оружје Територијалне одбране ја знам, било је на Козловцу у оним капонирима и било је и код нас доле у касарни, то је оружје Територијалне одбране и било је и у оном магацину, значи у оном јужном делу касарне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешавало, да ли сте ишли до Козловца, да ли сте ишли до магацина, да ли сте узимали оружје?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам лично ишао тачно, ја сад не знам да ли да вам то причам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то било, 14 – 15. кад сте били?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тако је да, један од тих датума, тачно. Значи ја сам био ишо са војником, командант ме је послао да видим да ли се нешто дешава, опет је примећено да неко тамо лута по тим, то је, могу вам рећи госпођо судија, то је далеко мало од касарне, значи мора се ићи возилом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, чак нам је речено можда неких два километара јел тако?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тако да, и онда сам ја са возилом ишо да обиђем то, видим све је било у реду, међутим код једног магацина ја сам приметрио већ да је отворено, е ту је овај проблем што је тамо мени да ли сам ја то погрешно изјавио да сам ја то био са војницима, то нема говора, значи то је било отворено, то су они велики капонири имају врата да је немогуће ни пајсером, нешто мора јако велико, нешто са чиме би морали да се отворе те да би ушли и ту код једног магацина је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи ви кад сте дошли то је било отворено?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, ја сам пошто сам у сваки.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај магацин у коме се налазило то оружје?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тако је, само тај један, то је отприлике при крају тамо жице тамо, можда други од позади, јер они иду у круг тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта, командант вам је рекао само да идете да погледате?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да идем да обиђем то да видим да ли је баш, да није проваљено, јер су видели неке који шуњају се горе, пошто полиција је имала неку тамо, ту је код тог дела где су имали кафану, шта су они имали, мотелчић неки, да је неко се ту, неке групе се приметиле како тамо нешто раде, нешто ту се мувају, и ја сам право да вам кажем, ја сам њих видео баш код тог, то је иза жице видим лепо, пре него што сам то приметрио да је ово отворено, тамо су стојали, ништа нису, нит, ја сам чак мислио да неће припуцати и реко овим момцима будите

обазриви сада да видимо шта ови, шта ли они горе раде, и нисмо ми ни ишли код њих знате, чак сад и оне магацине ја нисам ни обишо баш због њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да вам кажем, ви сте код истражног судије другачије то описали, ви сте рекли «да вам је речено, да вам је командант Дубајић рекао да идете горе на Козловац, и да се изузме нешто наоружања, пошто су горе имали штаб Територијалне одбране Тузла, и остали неки штабови. Дакле, каже, иди тамо, ако није отворено одвали и треба нам, пошто смо остали без ичега, знате нисмо имали оружје уопште, то је мало што смо донели и оно мало личног наоружања, свако је имао пиштољ. Ви кажете то ми каже потпоручник Дубајић».

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тачно је и то, то сам сад заборавио, тачно, тачно, он је рекао да идемо да видимо, ако је то могуће да дођемо да, јел та ситуација каква је, тачно, тачно то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је тачно, кажете да вам је рекао да узмете оружје?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Али не да одваљујемо, значи никакве провале, е сад не знам, можда је он претпоставио да то већ, или да је остало отворено или да су можда били њихови људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ви кажете да вам је он рекао ако, «иди тамо, ако није отворено одвали».

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То је, онда сам ја ту можда мало другачије, ја то, видите ја сам у овом другом то баш приметио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато вам предочавам, зато што сте то изјавили код истражног?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да, ја чак нисам ни видео ту изјаву, знате, ту изјаву што ми сад читате, ја јест да сам био и господин Дилпарић, госпођа која је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је снимано, ваша изјава је снимана.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Снимано, да, да, ја мислим чак, и она ми после су ми дали то да потпишем, ја сам потписао, нисам ни прочитао, јер био сам стварно, и сад сам збуњен, а тад сам поготово био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ме разумете шта вам говорим, ова изјава ваша је снимљена, значи ви, стоји тако.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јасно да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте изјавили да вам је командант рекао да идете да изузме се наоружање са Козловца, па да ако није отворено да ви чак и одвалите јер вам треба оружје.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам то изјавио, то, можда, мора сам и тако, ето, ако је то ето да вам кажем то сам ја тако реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел то није тачно?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Али ја тако нисам, не, не, тако није било, он је мени рекао да ја узмем, ако има оружја да узмемо да понесемо, ако, вероватно претпостављајући да је отворено, зато је реко ми, да је било људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, сад је то сасвим нешто друго дакле.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто сте онда тако изјавили, да ли можете то објашњење да дате?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тај, он мени није тако дао задатак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али што сте тако изјавили, разумем шта ви кажете, због чега?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па можда, не знам, не могу, не могу да то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант Дубајић био је саслушан овде и он је рекао да никоме није издао наредбу да се из тог магацина узме оружје.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јесте и, да, да, није, па мени није реко ни да проваљујем, нити, али ми је рекао ако буде тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то сте објаснили.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Он се можда не сећа, да, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи немате објашњење зашто сте изјавили да вам је командант рекао да се измести оружје?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, можда, морао сам чак на крају хтео да се похвалим, ето, али.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите да је то било похвала?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па није, али ево.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад вам каже идите узмите оружје које не припада вама?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па да, тачно, да. Али обзиром да је таква била ситуација доле у касарни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Само једно, ко је Мато Зринић?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Како?

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Мато Зринић?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То ми је познато, Мато Зринић, тачно ми познато то, али, ја мислим да је резервиста био.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Ја мислим да је то војно

лице тамо био?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ау јес, да, да, тачно, он је био пешадинац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Да?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Мато Зринић, тачно био је старији водник чини ми се, он је био пешадинац.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел знате нешто рећи о њему?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Чини ми се да је дошао од негде знате, он није био дуго у Тузли тај Мато Зринић, ја мислим да је дошао из Хрватске.

ЧЛАН ВЕЋА-СУДИЈА ВЕСКО КРСТАЈИЋ: Јел нам знате нешто рећи о њему, његовим активностима, рецимо тог дана?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, не, чак ја мислим, ја њега не знам сад дал сам га уопште и видео у тој гунгули, не могу да се сетим тога заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у тој колони возила која излазила из касарне било санитарских возила?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико је било, да ли је било више возила или је било једно?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја знам ту код парка да је било значи овако, најмање два таква возила, једна кампањола на којој је био знак Црвеног крста и да ли је био пинц гауер један, то је оно као полицијско знате исто да, ето ја за то знам, и ми смо имали једно санитарско а то је био онај оклопни транспортер који је био покварен, и он је стојао тамо у парку, оклопни транспортер без наоружања, али ето санитети су за превоз рањеника ето то је. Он није био у функцији и није ни кренуо, а ова два, колико ја знам ова два возила тачно, тачно било је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још бих вам само предочила да сте код истражног судије рекли да вам је командант рекао да највероватније треба да кренете ујутру, дакле у јутарњим сатима, а ево сад сте спомињали 18.50, шта је то било у јутарњим?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па било је то, чак ја сад мислим да сам реко сад да је било тога кад ћемо кренути, и то да ћемо ићи према Петровом селу, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, то је било у јутарњим сатима да је требало?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, кад ћемо кренути то није било дефинисано, ја сам био код њега и више пута и вероватно ми је рекао, али време не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су везе функционисале тада тог дана?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Право да вам кажем колико се ја добро тога сећам чак су нам искључивали и све, били смо остали без струје и без воде и везе тад према ван не, нису биле, нисмо могли никога да зовемо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тог дана остали без струје и воде или када?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Чак и пре у више наврата, па су онда пустили па онда опет нестане, тог дана, знате како, није ми било ни до воде нити је било потребе за коришћење струје и то је једна ситуација психичка да није вам до ничега само да се једном иселите из тога и да се реши та ситуација, а телефони знам да ван, јер ја сам хтео да зовем, пошто је мени жена била овде у Београду знате, ја сам хтео да зовем, међутим није било шансе никакве, то је изгледа све прекинуто, значи није била могућност комуникације са никим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И поново ћу се вратити на овај магацин на Козловцу, ви сте даље рекли да сте провалили са овима и узели сте нешто мало наоружања и ставили у тамић, ко би то био са овима и да ли и то није тачно што сте изјавили?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, не то је тачно, они са мојим људима са којима сам дошо, ми смо наишли на тај магацин који је био отворен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако је био отворен онда није проваљен, зато вас питам?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па није, зато кажем вам ја, ја сам можда не знам из којих то па ако сам реко, ако је то тачно ја се извињавам, ја не идем да нисам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Снимљено је.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ево ја признајем да јесам реко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, да ли можете да објасните зашто сте тако рекли ако сад се исправљате. Пазите ви сте били саслушани прошле године, јел тако?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тако је, код господина Дилпарића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад се исправљате и кажете ја не знам?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам то поправио и рекао да кад је била госпођа судија из Сарајева ја сам рекао да то није тачно, да је нешто ми то, не знам, можда ја нисам, можда сам само то, ето, не знам због чега сам уопште то тако река, кад то није било тако, него смо ми заиста наишли и ми тачно је да смо ми узели неко наоружање изнутра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питања, тужиоче изволите?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези са тим магацинима на Козловцу, да ли је војска држала страже код тих магацина?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не господине, не, то је било све напуштено од нас, значи страже су биле пре тога, пре.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: До када да ли можете да кажете, до када су биле страже?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Сад то да вам кажем.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Можда приближно?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па у задњи два месеца ја не знам за стражу да је било давање јер нисмо имали војнике, ако није више.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте држали стражу, да ли вам је познато је ли код вас био кључ од тих магацина?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, ја сам да вам кажем господине ја сам имао, мене је командант задужио са доле овим у касарни једним магацином где сам имао кључ, а горе не, није нико колико ја знам нико није, не знам, ја нисам.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када сте изашли са колоном до места где сте се са тим дакле војском и наоружањем и возилима разместили, да ли сте ви можда предузели неке борбене активности, да ли сте ви пуцали, ако јесте из чега, када је то било?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јасно ми је. Значи у време оно кад смо дошли у Пожарницу у ту школу и кад су нас они више пута нападали, онда смо ми узвраћали, тачно то је.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Знате ли циљеве?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ми смо њих гледали, ја сам више пута и видео те људе који се, али у моменту када смо ми пуцали нисам видео никога, то је већина побегла али из оног, оне предострожности, знате ми у школи, док ми сиђемо доле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то било 16., или можда говорите?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: 16., тачно 16.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли је било нешто 15?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, ми смо 15., били тамо, оно преспавали, оно малтене до ујутру, не. Ја нисам нити моји људи одатле.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: А да ли вам је познато нешто у вези тога да је било или да није било?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не знам ко је пре тога био, мислим, можда је, не знам командант је ишао ваљда да обиђе ту, ја не знам, а ми смо дошли 16., значи ујутру у раним јутарњим сатима смо дошли у објект у школу.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу даље да вам предочим везано за овај магацин, јер врло сте детаљно причали тада код истражног судије па због тога инсистирам на томе, јасно ми је да не можете да ми дате објашњење због чега сте то тако изјавили, али обзиром да сте тако детаљно о томе говорили, ја поново морам да вам предочим овај ваш исказ и то увом делу. «Када вам је рекао да провалите да узмете нешто наоружања, кажете да сте ставили у тамп, да сте узели углавном аутоматске пушке, да нисте нашли ни пушкомитраље, било је компликовано и истражни судија вас пита, и узели у тамп оружје, и у тамп ставили оно чисто, ето ја сам схватио да командант није имао своје, имао је своје лично наоружање али то је, рекао ми је, дај узми нешто аутоматских пушака и ако наиђем на ракете оно 9 К или 111 К то су оне маљутке, знате, то смо ми знали да они имају горе, баш ту и ја сам отприлике, не отприлике знао сам који је ја сам само ишао у један магацин, знам да то ту имају, међутим они су оне упаљаче оне за активирање тих 9 К и 111 К они су то узели пре тога, тако да оно као да имате дрво нема». То је ваш исказ, дакле то је оно што је снимљено, «потпуковник Дубајић он ми је наредио да сада то, ја сам оставио то код њега у канцеларији, они су то ваљда поделили, наредио ми пошто смо ми имали», ето то је детаљно.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тачно, све је тачно, с тим само што није, не знам зашто сам то рекао да, није било проваљивања. Значи ми смо нашли, можда, пазите, није мого, ни то што је било то није сад то оно отворена врата, него смо пробали, ја сам свакако пробао свака врата то су неке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па шта је сад тачно, јел тачно да вам рекао да идете да узмете?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тако је, јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао вам је?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па опет сад мењате, сад сте рекли није вам рекао, не знате што сте тако рекли, а сад мењате поново, кажете рекао вам је?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, пазите, ја сам рекао овако, ако је, ако буде могућности да дођемо некако до тог оружја да га донесемо у касарну, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Командант децидирано каже «никоме нисам издао наредбу да се из тог магацина узме оружје, то је строго вођено

рачуна да се баш не дира, те је сигурно да тај магацин тога дана није био пипнут».

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам углавном донео горе, ја то признајем да сам, тачно је да смо донели доле и сећам се да ме војници чак нису почели, пошто је било, нису ме слушали па пошто је било и тих маљутки они нису имали не знам како то да пише упаљач кад маљутка нема упаљач него има оно постоље оно за активирање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Сведок је у истрази рекао да је било спорадичних напада на касарну са брда око касарне и рекао је у истрази да је једном приликом група војника којом је он командовао се испуцала на нападаче. Моје питање да ли је том приликом било повређених у касарни, и да ли зна да ли је било повређених изван касарне?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да ја кажем.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да кажем, јел?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да одговорите.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ради се о томе значи ја не знам да ли је било горе повређених, немам ту ситуацију, а у касарни није било повређених. Јер ми смо били заклоњени у том објекту знате, кад су они пуцали ми смо били у објекту.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Све у реду. Сведок је и раније и данас говорио да је првобитно план био да се изврши евакуација из те касарне према Босанском Петровом селу, па је рекао у истрази у касарни коју смо ми правили.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тачно.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Моје питање је када је прављена та касарна у Босанском Петровом селу?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тачно је било планирано да ми идемо у Петрово Село, то је чак смо и неку своју документацију пребацили тамо пре не могу опет да се сетим када али углавном у току `92. а та касарна је прављена крајем `91. и `92. то је било направљено ограда од дрвета, сећам се да смо направили чак и ону улазну капију и оног који ће бити ту стражар, од дрвета.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли се сведок сећа која је јединица била смештена у тој касарни?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Није била ниједна јединица него су били људи из Петровог Села знате и командант тај, тај поручник о коме ја причам, не могу да се сетим сад како се зове ни презимена, он је био

одрђен испод команданта нашег ваљда као најизраслији, једини са чином из тог места из Петровог Села, значи ја не знам да су биле никакве јединице.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Сад ја не знам, можда сведок не може да одговори али ћу поставити питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Зашто ЈНА прави касарну Босанском Петровом Селу `91. и `92., само моменат да завршим, када се зна за одлуку Врховне команде ЈНА, да се мора евакуисати до 20. маја `92. године?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли имате сазнања?

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли он зна или не зна, наравно.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То зашто је прављена то је одлука ваљда била на неком вишем нивоу, не знам тачно да ли је то могао и командант да одлучи сам. Нисам чуо пошто мало слабије говорите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што је постојала одлука да војска напусти.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, одлука сигурно претпостављене команде, да ли из Сарајева, а вероватно из тактичких разлога, ако је то већ тако сматрано да не можемо да останемо тамо у Тузли, да ћемо ићи не знам у тај део.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ја мислим да сведок сведочи о томе да је био припремљен један камион у коме је била, који је био натоварен муницијом за хаубицу 105 мм, па каже да је био један дивизион хаубица размештен у Триколовићима, три до пет километара.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тракиловићи.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Молим?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тракиловићи.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да, добро. Три до пет километара од Тузле, те да је имао задатак да ако касарна буде нападнута да је брани. Е моје питање је поводом тог дивизиона да ли зна када је тај дивизион размештен у реон где је размештен, Тракиловићи?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја мислим да је то у току, па март, не знам то време `92. године. Време не знам стварно то је тачно, када је постављен тамо, знам да је то мало припремљено и.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Али знатно пре 15.?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, тако је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Знатно пре напада на колону?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Тако је, тако је.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Да ли може да се сведок сети ко је командовао тим дивизионом?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја морам да вам кажем само опет везано за тај дивизион, то је било тактички у случају да будемо нападнути, то је вероватно било због тога ако нападну, да они бране одступницу, знате пошто они имају домет 105 мм, и да командант је био резервиста али сад опет презиме сам заборавио, кад би ми рекли, ја би рекао то је тај. Резевиста који.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Резервиста?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Резервиста да. Није било активног старешине.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Ако може да се сети, шта је тај дивизион требао да гађа у случају напада на касарну?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Значи он би по логици некој, ето ја нисам неки војни стручњак знате обично сам био у подршци, али он је требао да брани одступницу у случају значи да ми будемо у касарни, да касарна буде нападнута, војска се измешта у било ком делу, значи да ли иде према Петровом Селу или не знам, ето где смо ишли према Београду, да они онда туку те који нас нападају, значи не град неког одступницу, значи то би било јер они немају него мислим да је домет хаубице ту да ли 2 километра отприлике, не знам.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро хвала, да ли оптужени Јуришић има питања?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Морам поновити ради стенограма, свједок Питман на данашњем главном претресу под заклетвом је изјавио да ме не познаје, односно да није сигуран да ли се негде није са мном сусретао што логично значи да он нема никаквих података о мом статусу прије, у току и после 15. маја у Тузли, што значи да он нема аргумената, односно нема доказа за мој проблем. Но ипак позивајући се на члан 296 став 2 ја желим овом свједоку поставити нека питања. Прво ви сте истражном судији говорили да сте цитирам били «затворени», односно да вам је био «забрањен излаз» из касарне, питање ко је то забранио и како?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ево да вам кратко одговорим, тачно је било да су једно време то је малтене заведено од стране полиције, као пилицијски час. Значи ми у време тамо чак је нама командант рекао од 5 сати немој да неко излази из касарне јер биће ухапшен и ја сам чак доживео тортуру једном, па су ме двојица оних који су шетали кроз Тузлу са пушкама, не ухапсили него казали да морам пошто сам био

мало касно ноћу ишао, ради неке друге нема везе са војском.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад су вас тукли негде, чини ми се да сте и то изјавили да су вас негде пребили?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па ево само да вам кажем, да. Па да. Онда ово су ме привели у полицију и држали ме тамо и онда кад је ваљда су звали команданта не знам кога су звали, и онда су ме пустили и рекли да нема више тог кретања као ето тај полицијски час је заведен чак су нека возла полицијска возла била на улазу касарне, много пре ових догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А кад је то било, у ком месецу? Је ли тада?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, пре тога, пуно пре тога, чак и полицијска возила су била и контролисала као улаз у касарну, били тамо мало напред, а увече није се смело излазити, то је тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Говоримо за мај месец, то је у мају било.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да и у мају, да. Можда чак и у априлу, али знате како не могу свега баш.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Али је било тачно то да вам кажем да је малтене заведен полицијски час, ја сам доживео то да су ме та двојица ухапсили, привели.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Када сте говорили о овом припуцавању прије 15. маја на касарну, односно из касарне и обрнуто, односно обрнуто из касарне, ви сте говорили да сте једном у таквој акцији директно учествовали са групом војника ЈНА, моје питање гласи о том припуцавању прије 15. маја кога сте ви обавештавали?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја би хтео овако да кажем то, значи није то била група војника, него то су били војници из касарне, ми смо се налазили у касарни и ако мислите на препуцавање да једни на друге пуцају, то је тачно. Значи прво је одозго ви можда знате значи на том делу где је она речица, како је Солина, како је зову, ту је био значи наша контролно пропусна станица, из тог села је неко пуцао на нас и то баш на објекат и по возилима. А сад ја сам то извештавао нормално команданта, тако мислим да сам њега, ја сам то извештавао али није било ту није могло, не знам да ли је командант то неке даље предочавао, ја то не знам. Али ја сам њега упозорио и рекао му да смо пар пута у више наврата смо значи били изложени пуцњави.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. У вези са тим, следеће моје питање, по чијем сте наређење то радили?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Значи мислите ово да смо и ми пуцали?

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да, да сте узвраћали?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам схватио, мислим не схватио него то је тако мислим по војничком обичају да ако вас неко нападне онда нема нити мољења нити кумења него морате одговорити ватром, ми смо били војници у касарни, а не туристи на некој плании. Ја само хоћу молим вас само ово да не би остало неразјашњено ако може.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците, реците.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ово што ви кажете да ја вас не знам, ја сад гледајући вас ево овако али сам чуо за име, први пут кад сам чуо да сте овде ухапшени чуо сам за име, вероватно сте били резервни старешина код нас у некој јединици кад је била или бригада или пре бригада оно не знам када, али нешто ми то много познато презиме, можда се варам у имену, али презиме да.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро. Ја вам нећу на то питање одговорити јер то није предмет ове расправе. Следеће моје питање, ви сте изјавили да је ваш командат у то време, а нарочити пред 15. мај био цитирам «нервозан», моје питање гласи јесте ли тада знали или после сазнали зашто је био нервозан?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ево сад ћу вам рећи, значи поготово тога дана, значи увече 14. и 15. та нервоза то је у том смислу да ви тражите помоћ од претпостављене комаде, а не добијате, а осећа се већ то пуцање, ја га извештавам, ко зна још ко је, пазите било је тамо можда инцидентата у том делу где ја не знам, тамо где сам био ја то сте ту десило, тај напад из Козловца и сад он је вероватно и јесте звао, ја сам био баш у том моменту и дошао када је малтене чупао косу јер не зна шта да ради, знате онда иде преговара то да ли са овима долазе ови у касарну, одлазе тамо, тако сам чуо од овог посилног његовог, нема решења, све се нешто одужује, а нешто виси у ваздуху знате. То је та нервоза, није оно да је он грицкао нокте него је тражио решење знате.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Појашњавали сте и вјећу и мом браниоцу ову информацију да сте сазнали од команданта Дубајића да крећете, да вам је наређено да идете на Козловац да проваљујете и тако даље, ја то питање не би понављао, него само би вам поставио друго питање.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, не, опростите, није то било ово, није то било тога дана.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Када сте ви изјестили команданта Дубајића, односно рекли сте да сте донели дио тог наоружања у његову канцеларију, када сте га изјестили о извршеној наредби каква је била његова реакција?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ево видите прво ја њему то нисам лично рекао, него сам рекао посланом, пошто није он био тада ту, то кад сам ја донео он није био у канцеларији, знате. Значи није био, нисам му лично рекао. Али овај је послани то примио, ми смо седели сећам се како је његов онај сто био, ми смо у онај ћошак тамо лево.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро. А реците ми.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Нисам му лично рекао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Је ли то била наредба извршена, је ли то била наредба?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи и даље стојите да је то била наредба од стране Дубајића?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Па да, он је, то је тако речено.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Говорили сте о овом, овој информацији коју сте ви директно добили од Дубајића 15. маја '92. године, да ће се војска селити из касарне «Хусинска буна» тога дана и да иде у правцу Озрена. Моје питање гласи зашто у том правцу према Босанском Петровом Селу, дакле Озрену, а не како је договорено?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Само да вам кажем, тада још када ми је то рекао онда није било договорено да ћемо ићи према Београду, знате не, не. Значи ја чујем од команданта овакво питање шта ћемо како ћемо, каже највероватније да ћемо ићи на Озрен и још он мене пита јеси послао све оне папире, знате. Да не би остало то тако ту, то је наше било, они обични папири, реверси и неке књиге које смо ми водили, значи пре донете одлуке кад се он договорио већ да ћемо изаћи у 7- 10 до 7, тако је рекао, у 10 до 7 и да идемо, пре тога је била могућност да идемо у Петрово Село знате, и никако није званично он мени рекао идемо.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Добро, то сте и објашњавали.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, да.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала на то питање. Изјавили сте да сте прикупљено наоружање кога сте преузели или узели боље рећи из магацина Територијалне одбране 15. маја распоредили на три «ТАМ-ића» и у 14 часова напустили касарну «Хусинска буна» и кренули у правцу Тракиловића, односно села Пожарница где је био онај дивизион.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Да, дивизион.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Моје питање је по чијем наређењу сте то урадили?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Мени је потпуковник Дубајић то наредио.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала лепо.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Сад не могу да се сетим да ли је лично или ми је послао по куриру, али то.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да ли имате било какав доказ око те наредбе, писмени или нешто?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Немате?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: То није практиковано да се пише писмено.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Следеће питање.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Само очи у очи.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Тамо вас је на том путу пресрела, ајде да кажемо условно супротна страна, група војника или на пункту не знам ја шта је тамо било, зауставили су вас, легитимисали су вас и тражили су од вас да то наоружање што сте повезли у Тракиловиће њима предате, наравно ви као старјешина с поносом сте одбили то и због тога сте добили и батине како сте изјавили. Мене сада интересира, да ли сте тада или да ли се сада сећате некога лица из те групе?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ево сад ћу вам рећи, значи то је тачно то време, сад да не би то понављали тачно време да, значи мене су пресрели тако са три возила, ја сам изашао напоље и они нису знали шта је унутра, него су казали овако оно све што год имаш ту горе на возилима своје лично наоружање мораш дати нама. Ја нормално нисам хтео јер сам имао наређење од команданта лично је наредио да ако дођемо на препреку која жели да нешто узме или да те неутралише у том смислу онда мораш пружити отпор. Ја нисам хтео да дам, само мало, е сад они пошто су мене опколили моји су се војници уплашили, изашли из возила и стали тамо и опколили су ме и почеле су ту чарке, они мени прете, мора да даш, ја сам рекао то не долази у обзир само можете да пустите да ми прођемо и онда је један пришао мислим из те групе, знате како овај тамо, онај тамо, њих једно 15-так ту је било ја их нисам бројао и један је имао пошто су имали полуаутоматске пушке, један је кренуо да ме удари у главу, ја сам измакнуо и он ме је овде ударио, знате и након тога се група сузила око мене, ја сам хтео да извучем пиштољ, нисам успео знате и сад ти следећи ударци овај ме један ухватио за руку, овај ме тукао по колену, ваљда је хтео да ме обали доле и ово ми је, ја сам сад иначе ратни војни инвалид, то имам то је званично.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Моје питање гласи да ли препознајете неко од тих лица?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ево сад ћу вам то рећи, значи ја сам

колико сам видео јер ја сам њима рекао ја вас мислим оно баш, двојица да ли су били мало Роми или тако, углавном знам их са пијаце, значи са пијаце тачно.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: А име и презиме не знате?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ма не знам, ма какви. Нису ми дали шансу ни, него су ме добро и онда сам био у несвести и тако су војници и вратили у касарну.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. У вези са тим догађајем, интересира ме каква је судбина тога наоружања које сте ви повезли за Тракиловиће? Гдје је оно завршило?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не, то је враћено и ја мислим да је остало у возилу, пазите ја кад смо се вратили.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Гдје је враћено?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: У касарну.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: У касарну.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Можда је и остало тамо, нисам сигуран. Јер ја сам био,

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Нисте сигурни?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја сам се тек освестио у касарни знате.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Да ли је враћено или није?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не враћено је у касарну, а да ли је остало да ли је неко то понео ја о томе ништа не знам, ја сам био повређен, знате шта руку ми сломили.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Ви не знате о томе?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не. Не.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Мислим стварно су ме.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Изјавили сте да сте писали цитирам «неке деманте», питање је коме сте достављали и у вези чега те деманте и ко је објавио те ваше деманте?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Ја не знам да ли то може деманти да се, али можда је и било неких писања и тако даље, али ја сам написао лично значи у два наврата, један је ја мислим да је у «Новостима» изашао, тамо `95. ту 4 имам ја тај, то што је изашло ја имам и где је изашло и тако, јер ја сам само са тим изашао у новине да се да нека истина, да је тамо страдало људи, знате а ово задње у «Правди» значи прошле године у мају месецу, лично сам се обраћао свима значи телевизијама и радију, нико није хтео да то изађе јер сматрао сам ја сам ипак, ја сам и поштен човек мислим и велики сам родољуб и ето и остао сам до краја иако сам

рођен овде могао сам да дођем ко зна од кад, али тако био сам хтео сам да будем одан командант и овде сам у «Правди» значи добио сам могућност и они су написали тај исто га имам, значи написали су све, ја сам изјавио оно што се догодило тамо, то има, има писани траг знате.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Хвала. Немам више питања.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Само успомену на те људе који су пигинули у колони.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Немам више питања за вас, али би само дао један предлог ако могу судском вјећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, изволите.

ОПТ.ИЛИЈА ЈУРИШИЋ: Обзиром да се боримо овде са географијом, простором тог попршта кога смо назвали Тузланска колона и Брчанска Малта, замолио да покушате преко одговарајућих органа Босне и Херцеговине да обезбедите да једног дана комплетно или не знам како, обиђете и лично остварите увид у тај простор. Хвала. Немам више питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Да ли ви имате још нешто да изјавите?

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате. Ништа, хвала вам што сте дошли да сведочите, то би било све.

СВЕДОК ДУШКО ПИТМАН: Хвала вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете ићи. Добро за данас би било то све. Био је предвиђен још један сведок Стублинчевић Милан, на жалост није могао да приступи на данашњи главни претрес, одлучићемо наравно позваћемо га још један пута, следећи термин је 16. јануар 2009.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Главни претрес се одлаже, а следећи заказује за:

16.јануар 2009. године са почетком у 09,30 часова, судница број 4.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бићете обавештени који ће сведоци бити оредђени за саслушање. То би било све. Изволите.

АДВ.СТЕВАН ПРОТИЋ: Председнице одбрана је хтела да замоли веће

да у будућим терминима ако је икако могуће планирамо више радних дана у току недеље јер заиста темпом којим ви судите, то су објективне могућности имајући у виду доказе који су предложени, а који су усвојени ми нећемо ово завршити у неколико наредних година, ево одбрана моли да се учини тај напор да се убудуће планира више суђења у току једне недеље, више дана суђења у току једне недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Апсолутно сте у праву. Један дан је јако кратко да би се сва ова лица саслушала, требаће нам стварно јако много времена. Верујте да ово веће чини све што је могуће, међутим ми имамо још предмета сви смо оптерећени, свако има своје где је председник већа и ми као чланови већа где смо, тако да ми не можемо ни техничке услове да обезбедимо, ни судницу, апсолутно не можемо ништа. Једино ево сад можда при крају су нам неки предмети, надамо се да ћемо завршити за једно месец два дана, па у том случају би ми сигурно појачали и било би више дана одређено за суђење. То би било све.

Записничар

Председник већа-судија